VI. évfolyam, 35. szám

1950 augusztus 25

Ludas Matyi

70 fillér

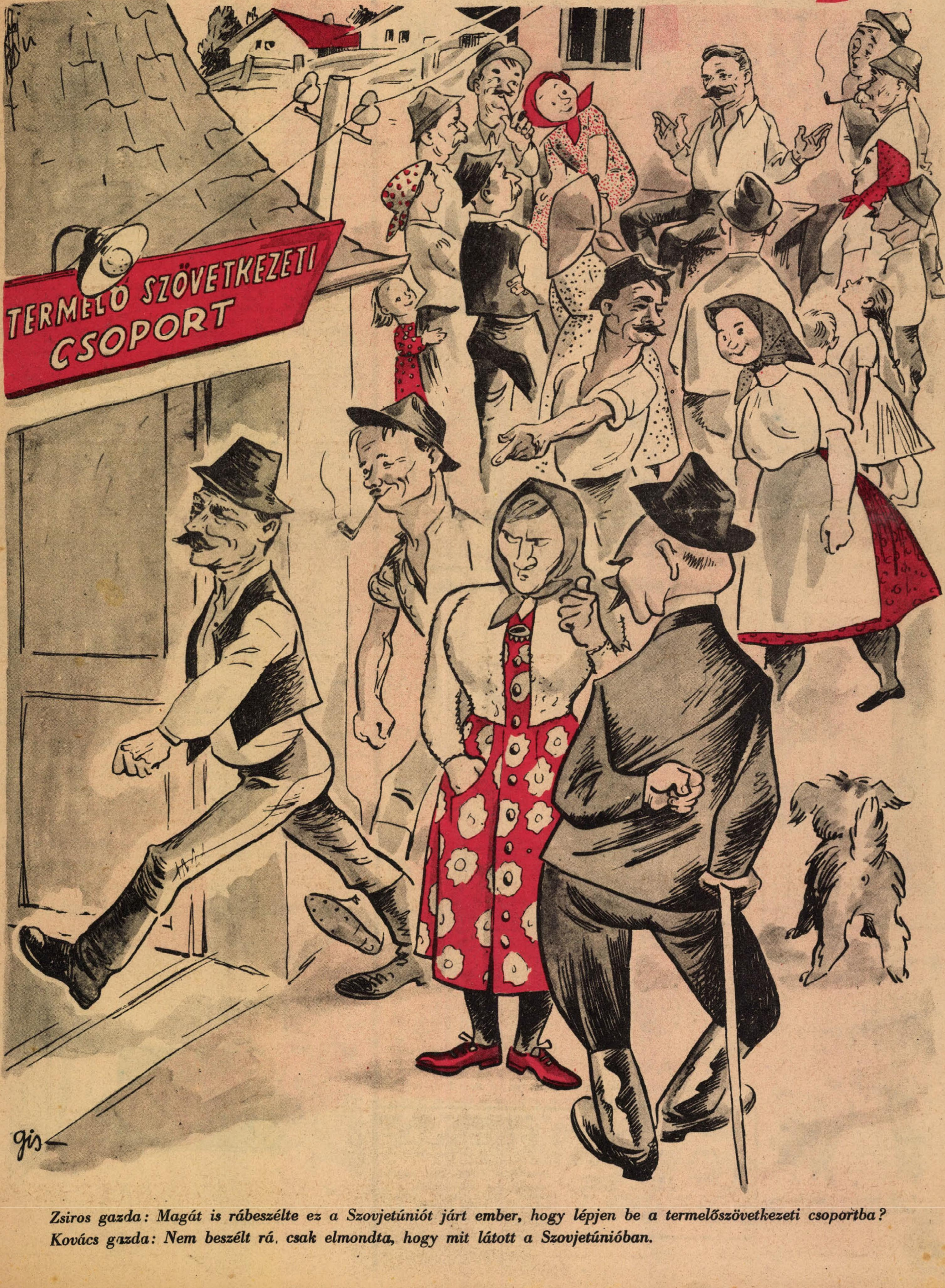
TERMELŐ SZÖVETKEZETI CSOPORT
gis

Zsiros gazda: Magát is rábeszélte ez a Szovjetúniót járt ember, hogy lépjen be a termelőszövetkezeti csoportba?
Kovács gazda: Nem beszélt rá, csak elmondta, hogy mit látott a Szovjetúnióban.

A szabad népek ünneplik a hat éve felszabadult Román Népköztársaságot

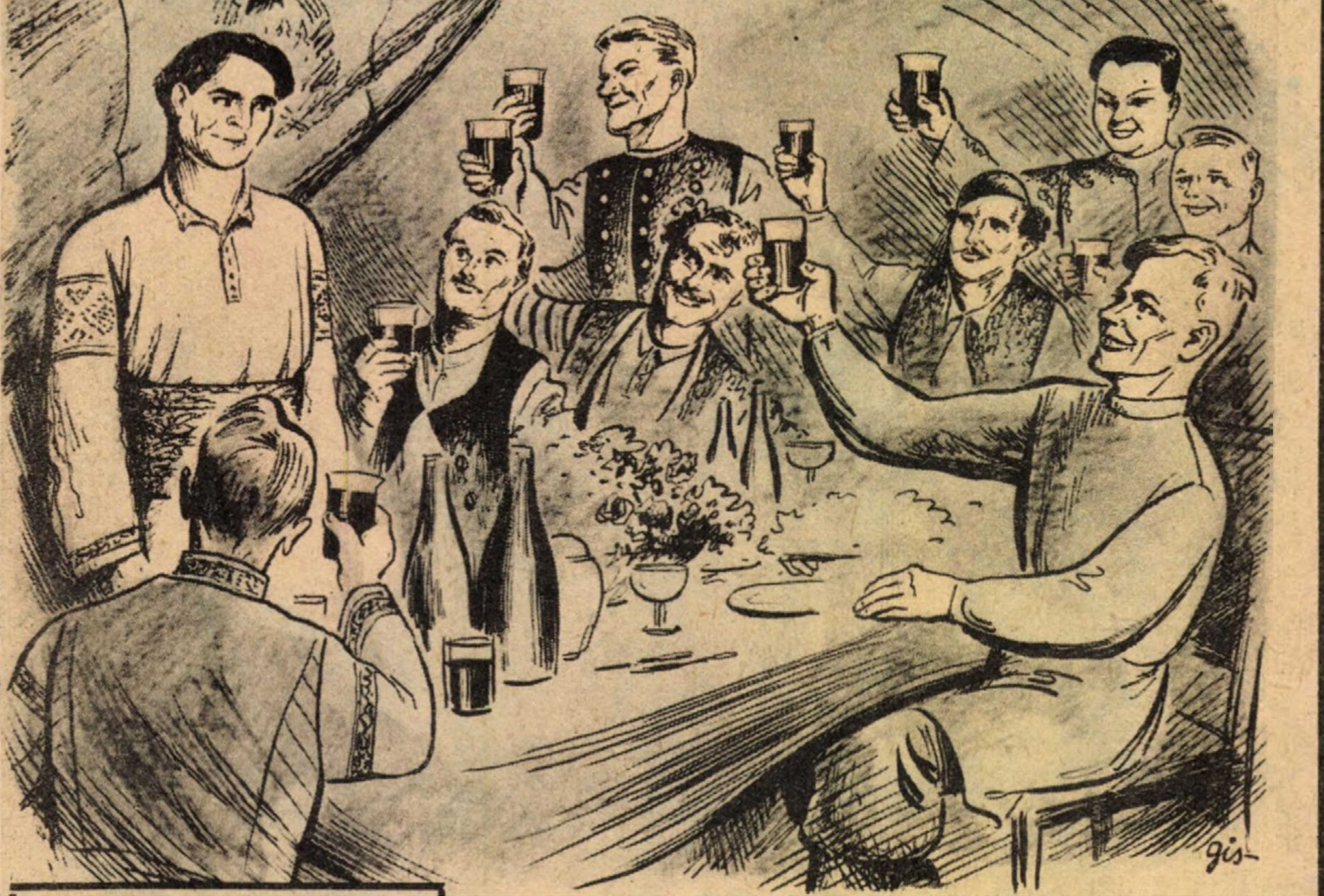

A tisztelendő úr magas ember lehet. . .

Idézet a városmajori templomban elhangzott prédikációból: „Egy építkezés mellett sétáltam s egyszercsak látom, hogy **öt emelet magasságban** kötélen lóg egy dolgozó munkás. **Beszélgetni kezdtem** vele, s szegény elmondta, milyen fáradt és éhes.”
(A Szabad Nép riportjából.)

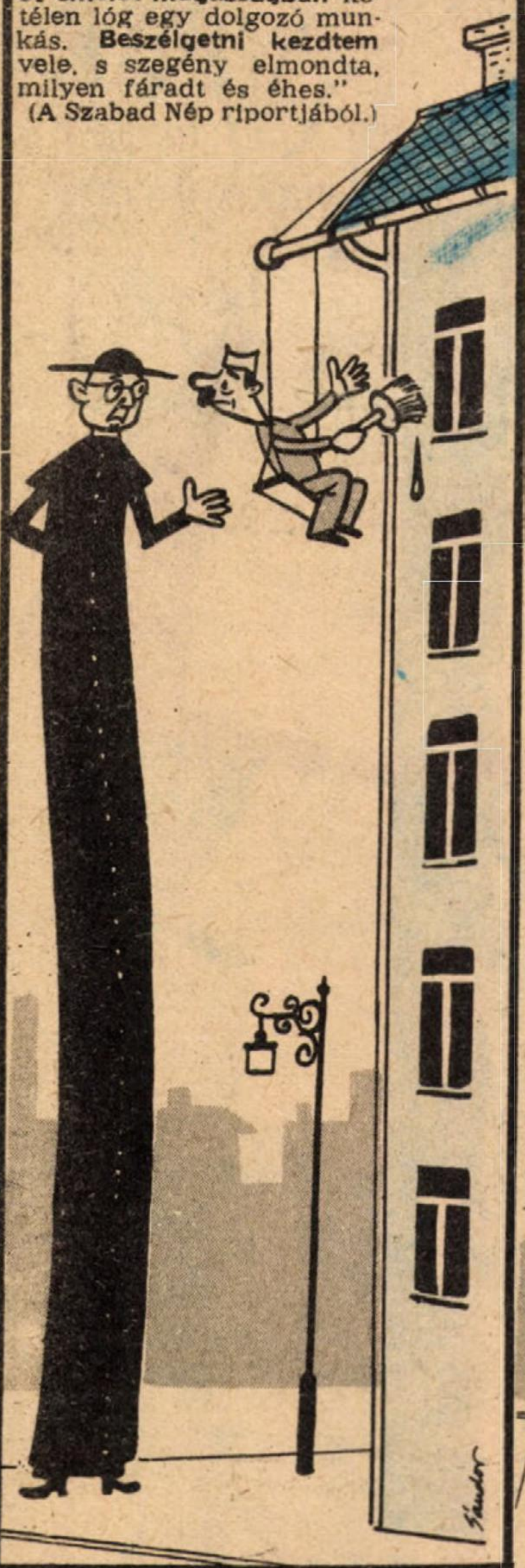

Az OTI gyermekrendelő intézeteket létesített

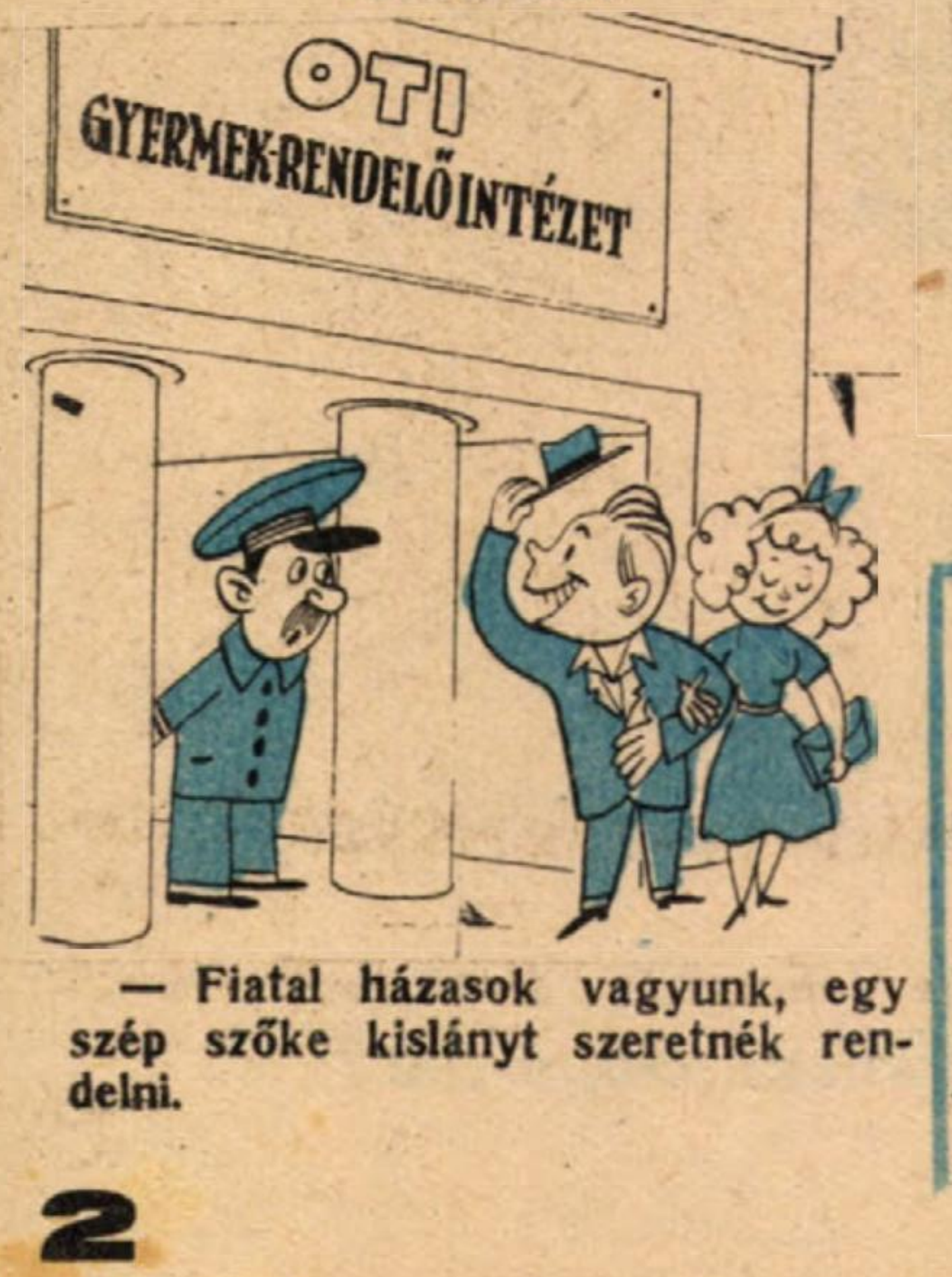

— Fiatal házasok vagyunk, egy szép szőke kislányt szeretnék rendelni.

Az alma meg a fája

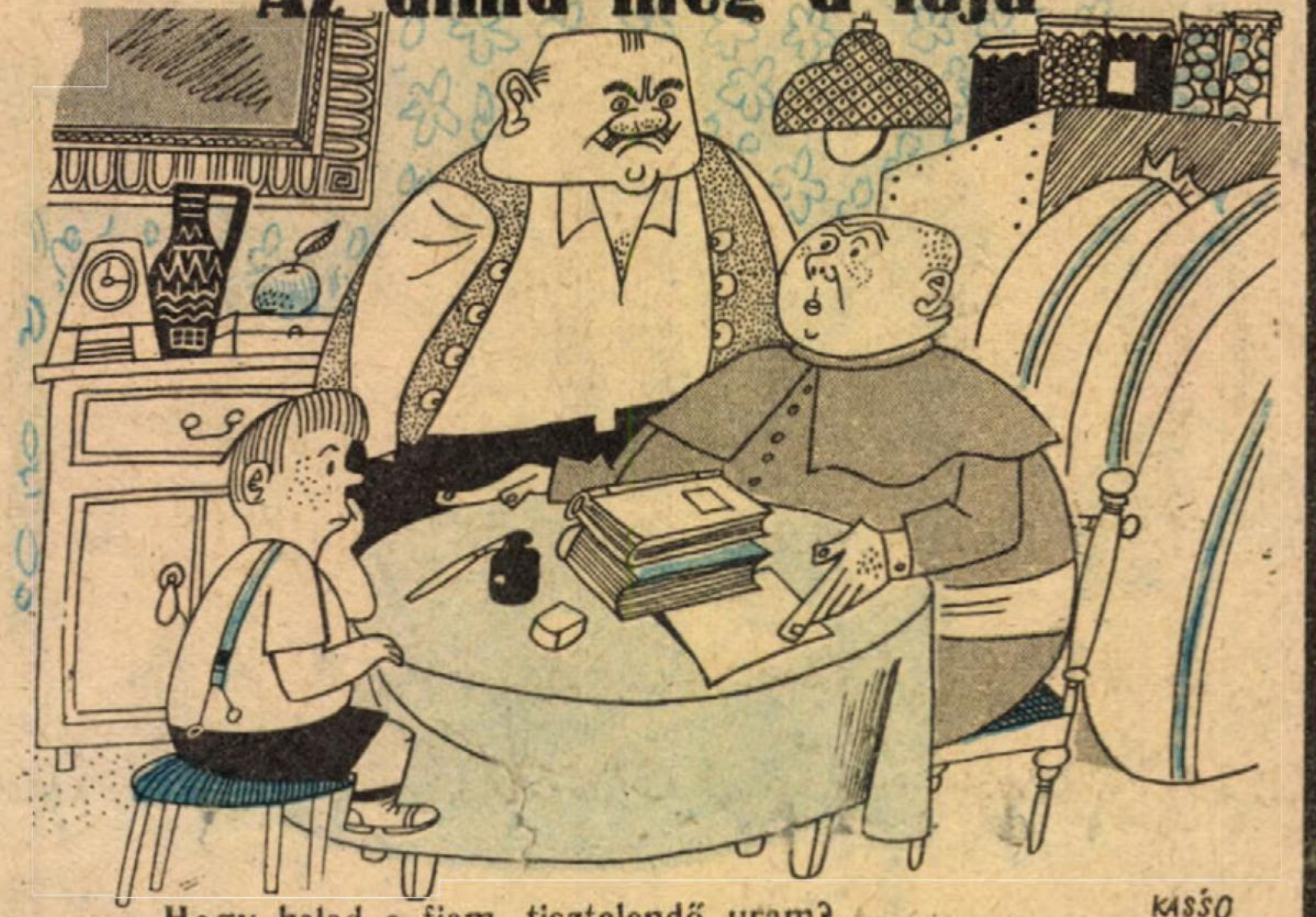

— Hogy halad a fiam, tisztelendő uram?
— Hát az árparohasztást már tudja, de a rémhírterjesztésben még nem elég szorgalmas . . .

Újságolvasók a Broadwayn

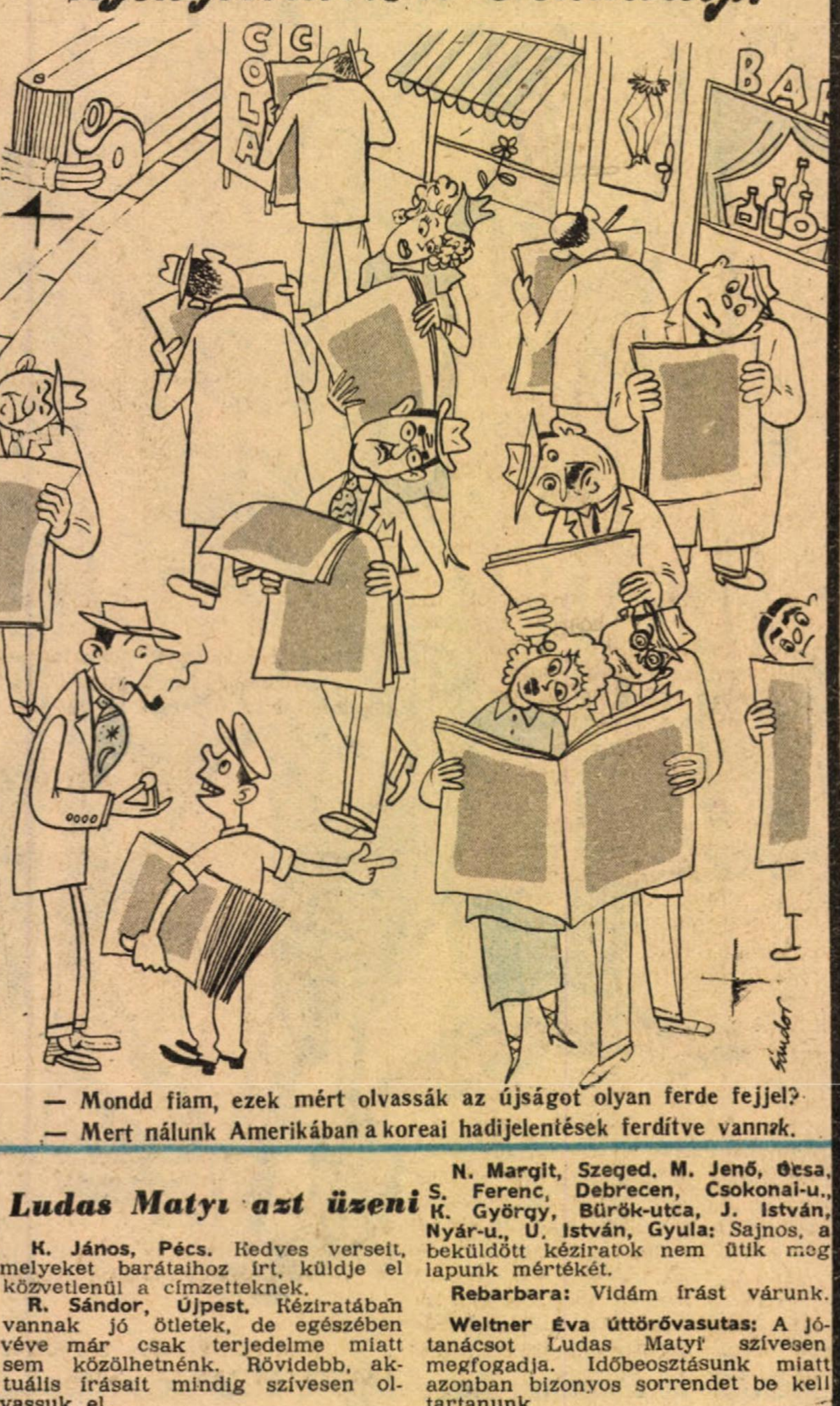

— Mondd fiam, ezek mért olvassák az újságot olyan ferde fejjel?
— Mert nálunk Amerikában a koreai hadijelentések ferdítve vannak.

Ludas Matyi azt üzeni

K. János, Pécs. Kedves verseit, melyeket barátaihoz írt, küldje el közvetlenül a címzetteknek.

R. Sándor, Újpest. Kéziratában vannak jó ötletek, de egészében véve már csak terjedelme miatt sem közölhetnénk. Rövidebb, aktuális írásait mindig szívesen olvassuk el.

N. Margit, Szeged. M. Jenő, Ócsa, S. Ferenc, Debrecen, Csokonai-u., K. György, Bürök-utca, J. István, Nyár-u., U. István, Gyula: Sajnos, a beküldött kéziratok nem ütik meg lapunk mértékét.

Rebarbara: Vidám írást várunk.

Weltner Éva úttörővasutas: A jótanácsot Ludas Matyi szívesen megfogadja. Időbeosztásunk miatt azonban bizonyos sorrendet be kell tartanunk.

Le a bürokráciával!

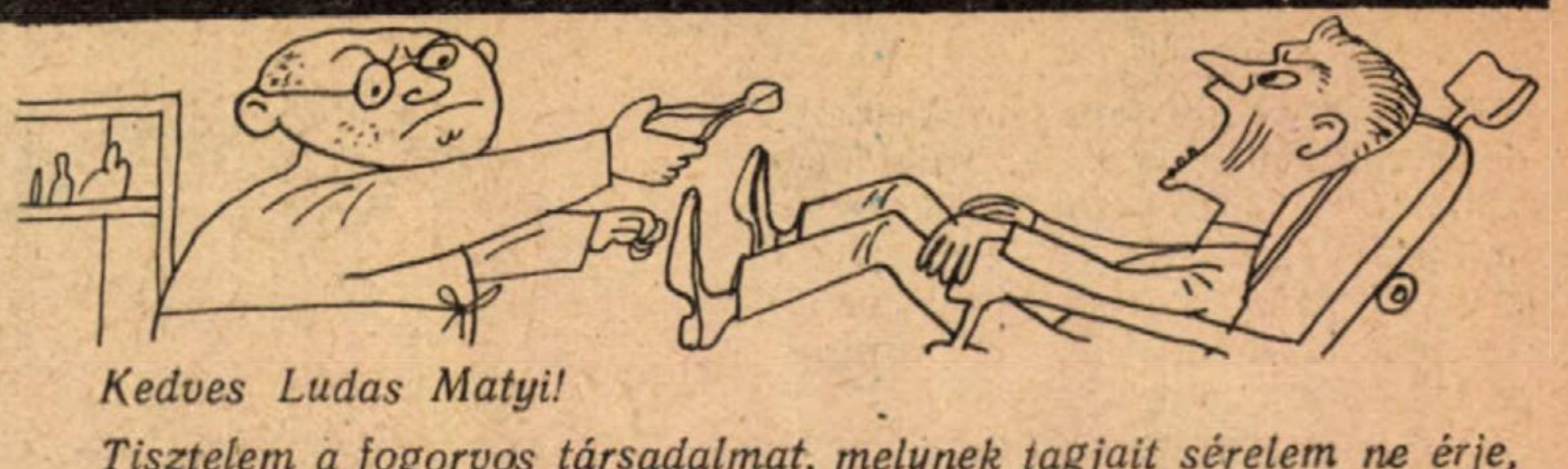

Kedves Ludas Matyi!

Tisztelem a fogorvos társadalmat, melynek tagjait sérelem ne érje, de sajnos van olyan fogorvos is, akit nem lehet elismerésben részesíteni.

Most egy ilyen fogtudorról szeretnék pár sort írni, egy pályatévesztett egyénről, aki bár elméletben fogorvos, ezt a gyakorlattal nemigen támasztja alá.

Mi kint élünk Szolnok mellett, némileg eldugott helyen, Tápiószöllőstől négy kilométerre egy kis tanyán.

Hogy hogy, hogy nem, egyik munkatársam valamelyik reggel bejött avval, hogy megfájdult a foga s miután ilyesmire már volt példa a világtörténelemben, ajánlottam, hogy húzassa ki.

Igy aztán másnap reggel be is ment Tápiószöllősre Szilvási Sándor „híres” fogorvos úrhoz, akit azonban sokan hírhedtnek is neveznek. A doktor megnézte a fogakat s miután nem találta elég érdekes esetnek, elküldte kollégájához, Koncz Sándorhoz Tápiószelére.

Hadd tanuljon az a bikfic is, gondolta Szilvási professzor és így munkatársamnak újabb nyolc kilométert kellett biciklizni, hogy orvosláshoz jusson.

Meg is érkezett Koncz „doktorhoz”, megállt a rendelő előtt, kopogott, benyitott, köszönt, előadta panaszát, meghallgatták panaszát, megkérdezte a doktor, hogy van-e OTI-beutalása, van, mutatta a munkatársunk, na, ha van, akkor menjen vissza oda, ahonnan jött, ma ő nincs foghúzásra beállítva, ellenben mit szól hozzá, milyen melegre fordult az idő.

Tehát ismét vissza Szilvásihoz. Ez éppen délután négy óra volt, mire újra kopogott a már ismert ajtón, ahonnan hamarosan hallatszott Szilvási méltatlankodó hangja: ki a rosseb zavarja ilyenkor?

Körötte konyakosüvegek szorongtak, többnyire üresen, mert igen szerette a doktor a jófajta itókát. Ugyanis ha nincs itóka, akkor a doktor nem szeret dolgozni, ha van, akkor meg nem megy hozzá senki, mert mindenki félti életét. Szaktársam azonban merész ember volt, bár el volt készülve, hogy harapófogóval cibálják ki a fogát, mégis felkészült a nagy műtétre.

Hát jó, a doktor nekifogott a hatalmas műtétnek, beültette a székbe, megnézte a fájó fogat újra, de ismét meggondolva magát, közölte, hogy jöjjön holnap.

Szaktárs erre majdnem sírva fakadt, azért mit tehetett, hazament, végigszenvedte az éjjelt s reggel újra kerékpárra pattant szerencsét próbálni.

De a doktor megint másnapos hangulatban volt s azt mondta, hogy jöjjön holnap, tehát a szaktárs megint hazament, másnap pedig újból vissza, de miután éppen vasárnap volt s a doktor megemlékezett arról, hogy az úr napját megszentelje, ismét nem lett kihúzva a fog.

Fölvirradt hát a negyedik nap, munkatársam az idegösszeomlás felé is komoly lépéseket tett, továbbá miután elszakadt a kerékpár lánca, tolni kellett a gépet, s ez olyan forradalmi hangulatba hozta, hogy azt mondta a doktornak: — Kihúzza vagy se!!! (de ezt olyan komor nekifeszüléssel mondta, hogy ebben a felszólításban volt valami). Erre a doktor látta, hogy nincs mentség, „hivatása” gyakorlásához fogott s bár hihetetlen, kihúzta szaktársam fogát, megszabadítva őt a sporttól, a dührohamtól, mely út az elkárhozás felé (káromkodás, stb.), na és természetesen a fájdalmaktól.

Ezért kérem a Ludas Matyit, ahol még ilyen „lódoktorok” volnának, a lapba ki kell tenni, hogy akinek fáj a foga, négy nappal előbb jelentse be az illetékes doktornál. De ha nem is fáj, akkor is jelentse be, hogy mennyi rossz foga van, hogy az ilyenféle „doktor” felkészülhessen a borzasztó, az óriási, a hatalmas egyperces műtétre.

Kozma István telepvezető,
Tápiószöllős, állami gazdaság,
817. sz.

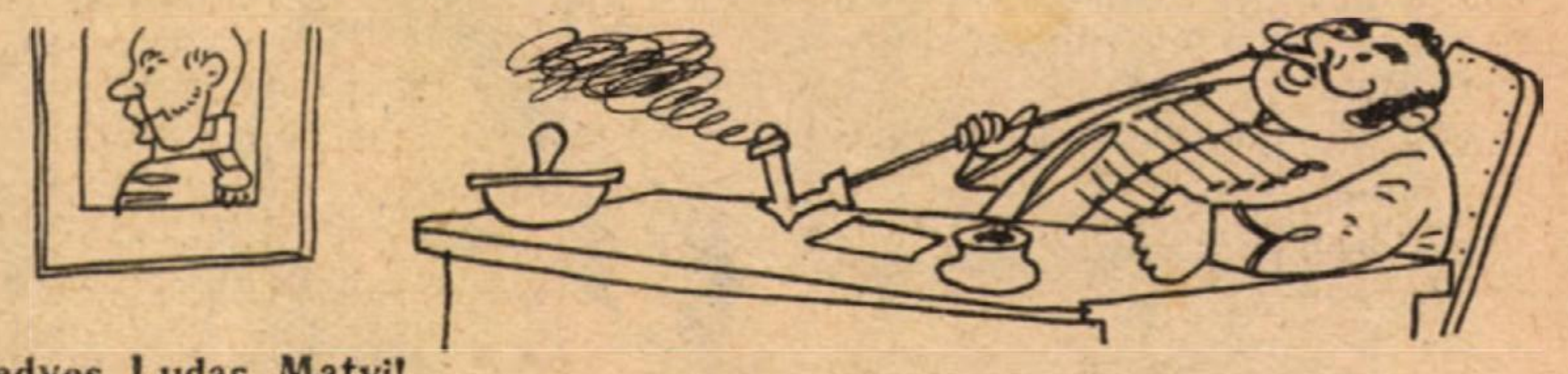

Kedves Ludas Matyi!

Tavaly kerültem kinevezés folytán a nagykanizsai Üvérthez. Amikor ideköltöztem, kértem az adóhivatalt, hogy mint n. v.-alkalmazottat, mentesítsenek az „alapbér növelése alól”. Kérvényemre a következő határozatot kaptam:

„Az adóhivatal U. F. nagykanizsai lakos lakbérmegállapítás iránti kérelmét jogalap hiányában elutasítja.”

Indokolás: kérelmező az 5300/1948. korm. sz. rend. 3. § (2) bek. alapján az alapbérszázalék növelése alól való mentesítését kérte, mert mint nemzetivállalati alkalmazott, közszolgálati alkalmazottnak minősül és mint ilyen, kinevezés folytán került Nagykanizsára.

Az 1883-ik évi I. tc, 1. §-ának alapján a kérelmező nem tekinthető közszolgálati alkalmazottnak, így kérelmét jogalap hiányában el kellett utasítani, stb., stb.”

Igy van az kedves Ludas Matyi, amikor ferencjózsefi törvényre hivatkoznak a nemzeti vállalat meghatározásánál.

UDVARI FERENC
Nagykanizsa, Üvért.

Igy aztán keresheti az aktáját. . .

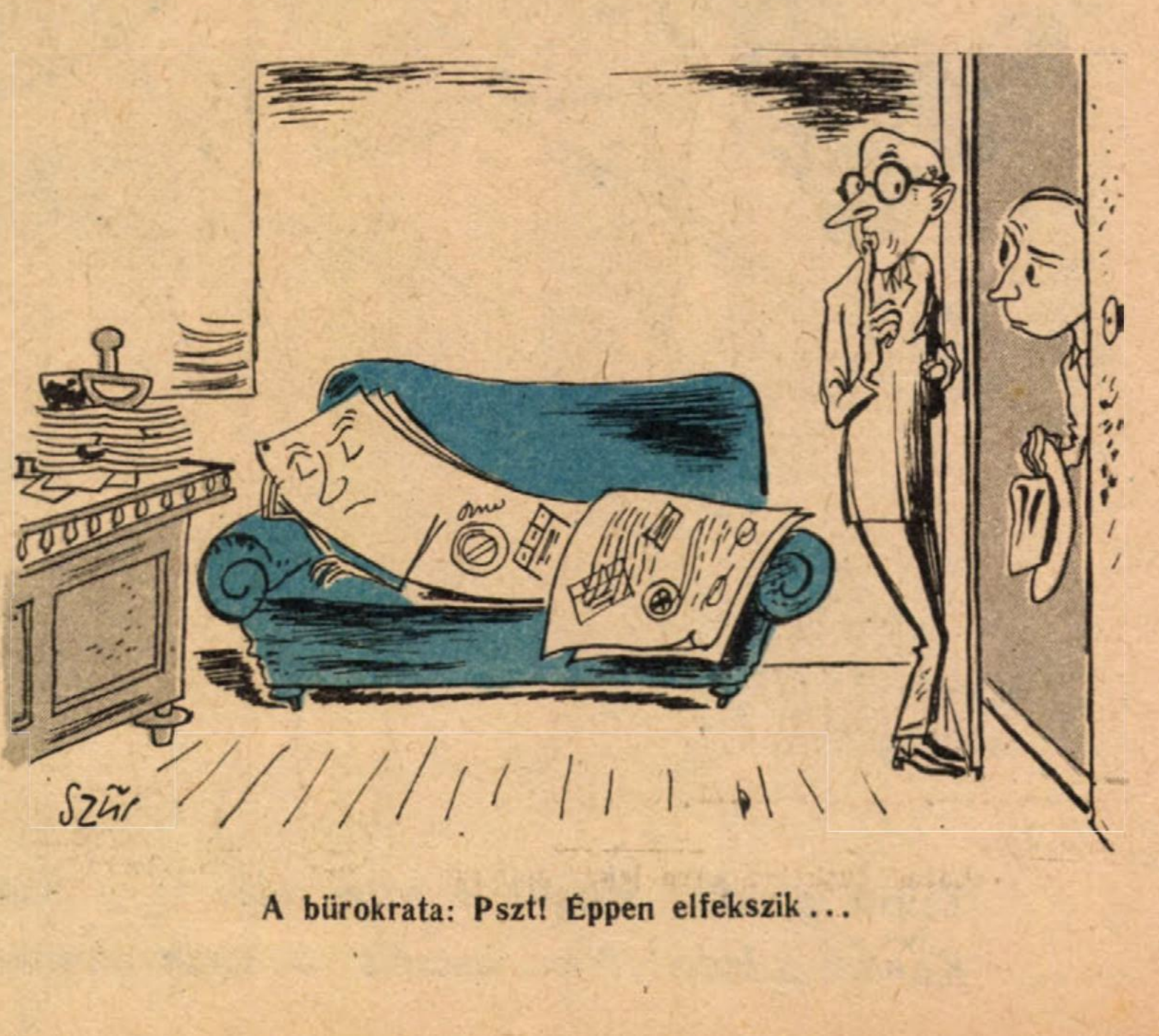

A bürokrata: Pszt! Éppen elfekszik . . .

Én... én... én...

Én nem akarom magam kiemelni, de ami igaz, az igaz, én szinte pótolhatatlan munkaerő vagyok. Sőt ha tárgyilagos akarok lenni, akkor azt kell mondani, bár nincs pótolhatatlan munkás, én teljességgel pótolhatatlan vagyok.

Ezt nemcsak én mondom, hanem mások is állítják, hogy én hogy bírom el egyedül azt a temérdek munkát, amit naponta elvégzek.

Pedig én csak egy szerény helyettes vagyok s nem vezérigazgató, jóllehet munkám szerint, amit különleges agyam segítégével végzek, már miniszter is lehetnék.

Én, mint közöltem az olvasóval, semmikép sem akarom magam kiemelni, földícsérni így meg úgy, de kérdem én nyájas elvtársam (elvtárs is vagyok), nem kellene-e engem jobban értékelni? De mindegy. Azért fulánk nincs az én szívemben, elvtársmódra foglalkozom az elvtársakkal és csak attól félek, hogy egyszer belerokkanok töméntelen erőfeszítéseimbe.

Dehát egy elvtárs kicsire nem néz és én olyan valódi, de olyan valódi elvtárs vagyok és pártmunkás és aktivista és népnevelő, hogy az már isten csudája, hogy azt senki észre nem veszi, hogy én milyen elvtárs vagyok. A népnevelésben pedig egyenesen, szerényen mondva is orom vagyok és csúcs és csimborasszó, mert én a népet teljes gőzzel népnevelem, hogy térjen észre és legyen olyan erényes polgár, izé ... pro... prol... izé... munkás mint én, Mert én kérem a Pártnak adtam a tüdőmet, az összes inamat, a velőmet, az én minden vércseppem a Pártért vércsepeg s ha a halál netán lekaszabolna, nem is tudom, mi lenne a Párttal. Mert eddig minden párttal lett valami, amiben eddig voltam s én ezt a Pártot sokkal jobban szeretem, mint az összes eddigieket, mert ez egy olyan párt, de olyan párt na és főleg most van.

Én kérem nem is tudom, miért kritizálnak engem a Pártban. Sőt az az elvakult, fanatikus, két elemit végzett párttitkár, a dr. Jancsik, kizárási javaslatot tett, amit el is fogadott a rosszúlnevelt nép.

Ez szomorúvá tette az én keblemet, de azért ugyanúgy csinálok, mint eddig, és a népnevelést sem hagyom abba, bár azért ezentúl jobban megnézem, hogy kiket nevelek.

És ezek után még jobban törődöm a munkámmal és nejem őnagyságával, aki engem két gyerek atyjává tett. Mert én kérem példás családapa is vagyok. Hallatlan érzékű pedagógus, én a gyerekeket nem verem, nem püfölöm, nem pofozom, legfeljebb, ha nagyon csintalanok, két-három napig kukoricán térdepeltetem őket és nem kapnak enni.

Én különben most egy nagy regényt is írok, meg három verset, mind az egész jó vonalas, van benne minden, ami partizán, párttitkár, szocializmus, csomó ideológia, szóval, ami kell a bolsevik gyomornak. Érzem, evvel a könyvvel ha kiugrok, visszavesz a Párt; megkapom a Kossuth-díjat s akkor aztán kirúgom az egész társaságot, akik engem kirúgtak. Engem! ENGEM! ENGEM!

Nagy S. József

Mese az élelmes piktorról

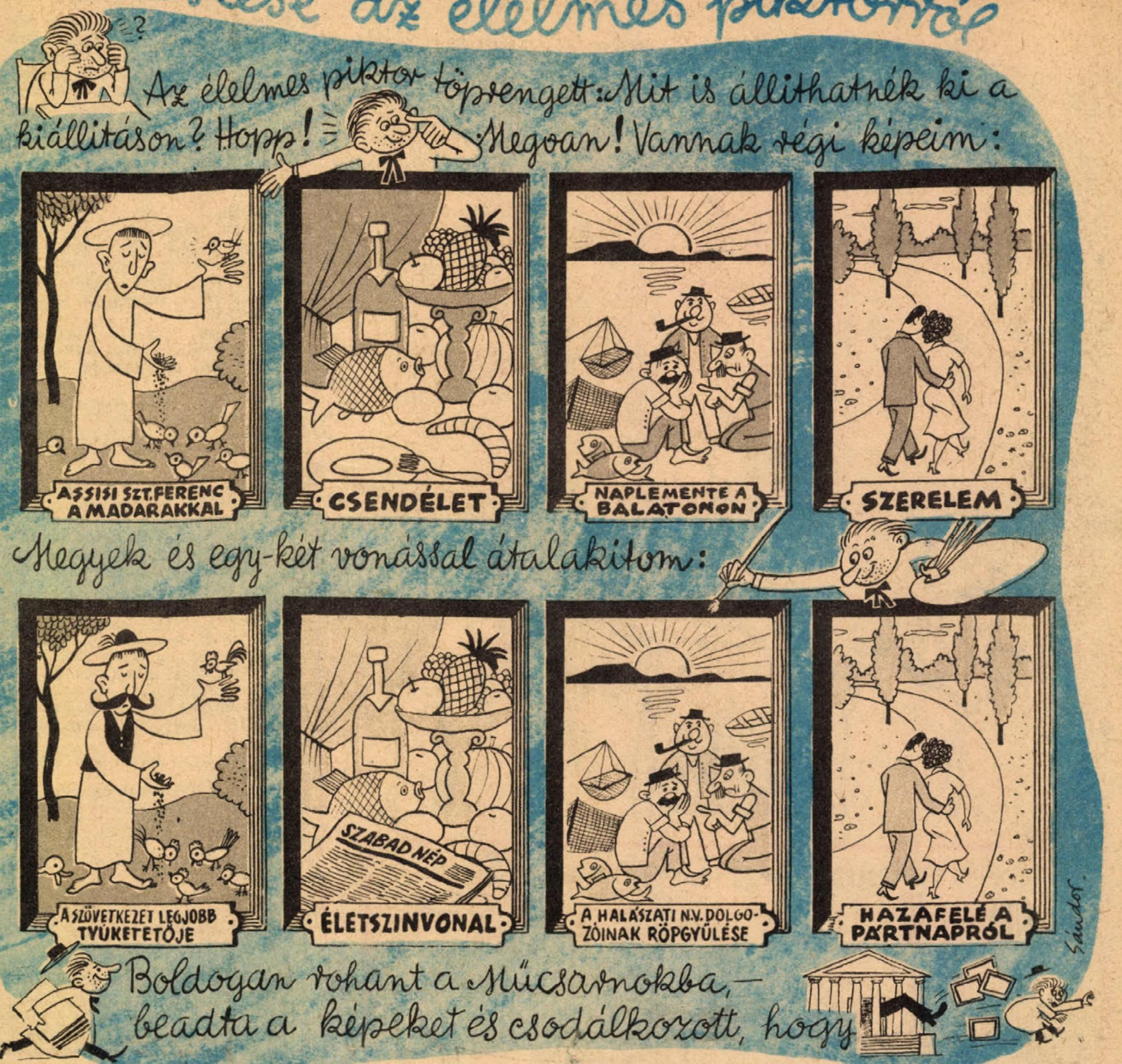
Az élelmes piktor töprengett: Mit is állithatnék ki a kiállitáson? Hopp! Megvan! Vannak régi képeim:
ASSISI SZT. FERENC A MADARAKKAL
CSENDÉLET
NAPLEMENTE A BALATONON
SZERELEM
Megyek és egy-két vonással átalakitom:
A SZÖVETKEZET LEGJOBB TYÚKETETŐJE
SZABAD NÉP
ÉLETSZINVONAL
A HALÁSZATI N.V. DOLGOZÓINAK RÖPGYŰLÉSE
HAZAFELÉ A PÁRTNAPRÓL
Sándor
Boldogan rohant a Műcsarnokba, — beadta a képeket és csodálkozott, hogy

A legbiztosabb alap

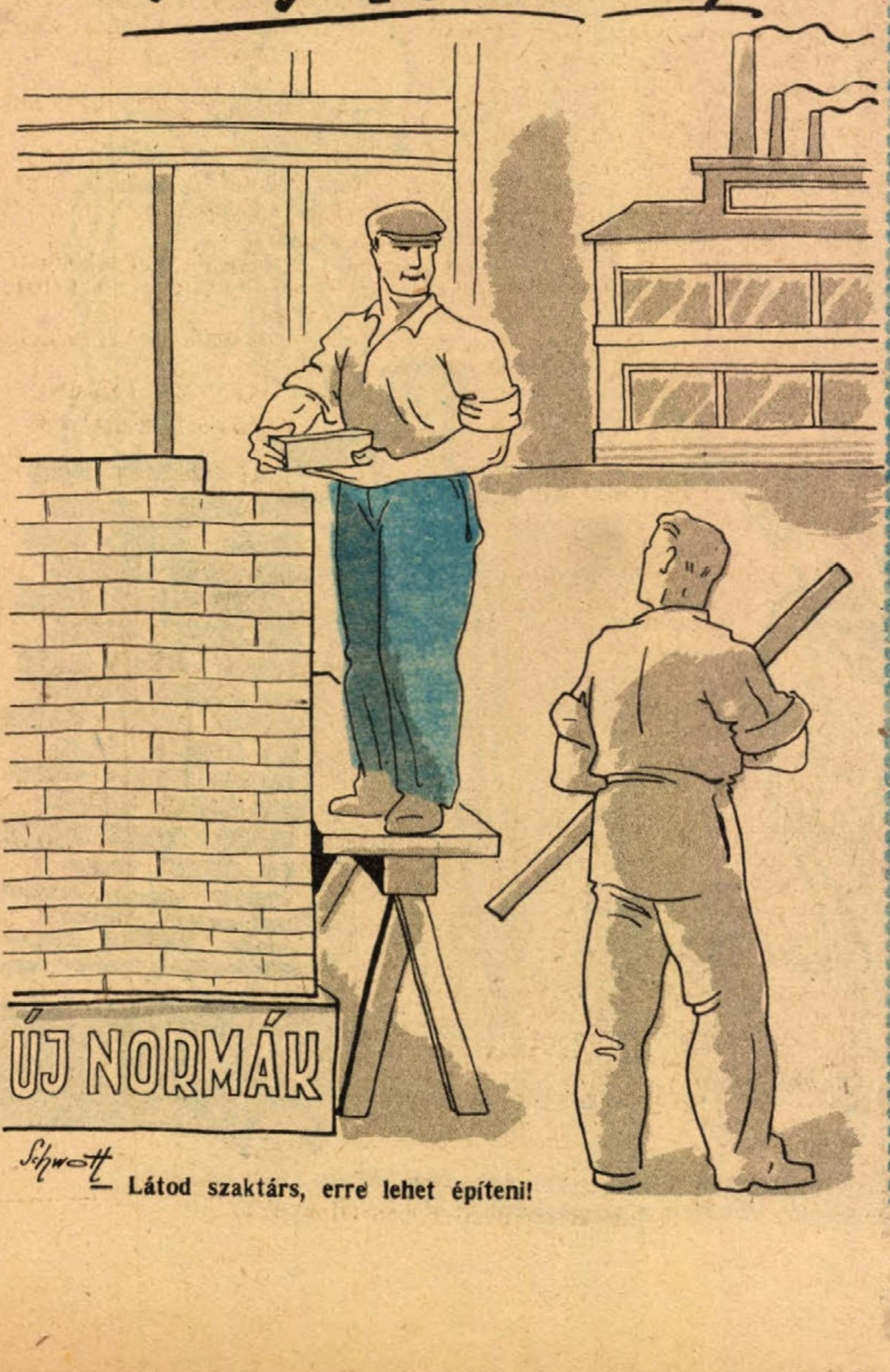
ÚJ NORMÁK
Schwott

— Látod szaktárs, erre lehet építeni!

Megnyílt a tejvendéglő

Budapest új színnel gazdagodott. Tejfehér színnel. Megnyílt a tejvendéglő s a tejfel és túró rabjai új csárdában hódolhatnak szenvedélyüknek.

Meglátogattuk a vendéglőt és megállapítottuk, hogy nemcsak mulatóskedvű fiatalok, hanem sok tejfelesszájú idősebb ember is ül a sötésben. Az egyik asztalnál duhaj mulatozás folyt, egy középkorú férfi egy pohár tejjel a kezében énekelte zeneszó mellett:

Tejet ittam én az este,
Angyalom, ragyogó csillagom,
Most is délceg vagyok tőle,
Angyalom, ragyogó csillagom,
A lábamon, sej, szilárdan állok,
Aranyjelvényt MHK-zok,
Angyalom, ragyogó csillagom!

A vendéglőben rengetegen dorbézolnak. Amióta kiderült, hogy a sör folyékony kenyér, a bor életerő, egészség, s a pálinka a legjobb orvosság influenza és bokarándulás ellen, a tej maradt meg tiltott gyönyőrnek. Két deci tejszín tisztán — ettől nemcsak dülöngél az ember, hanem hamarosan gurul is, csípőben nagyon megasszonyosodik az ember tőle. S aki egyszer tejfeles túróval a sárga földig lette magát, azt csak elvonó kúrával lehet megmenteni szenvedélyétől.

Egy amerikai pilóta hazatér...

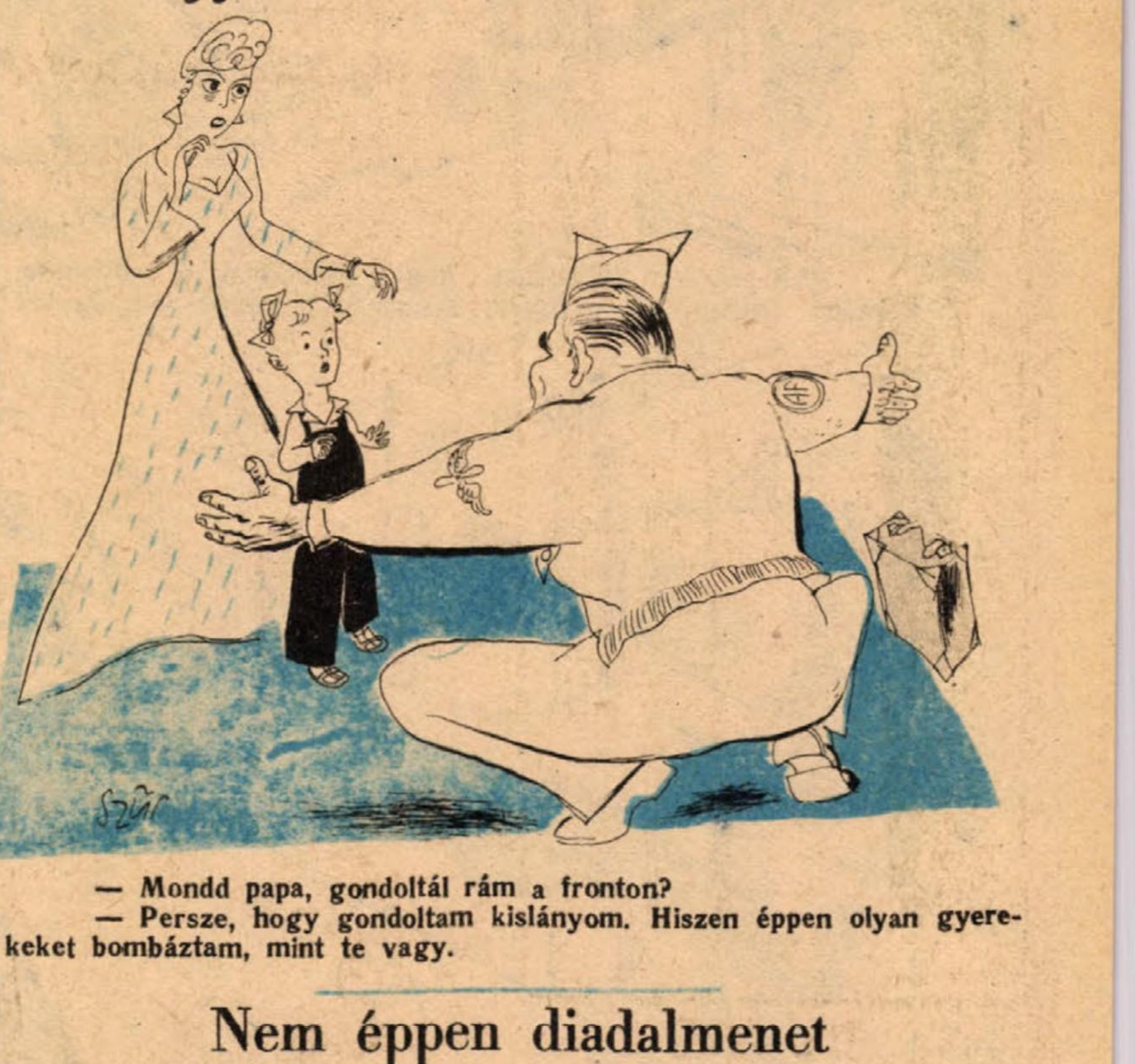

— Mondd papa, gondoltál rám a fronton?

— Persze, hogy gondoltam kislányom. Hiszen éppen olyan gyerekeket bombáztam, mint te vagy.

Nem éppen diadalmenet

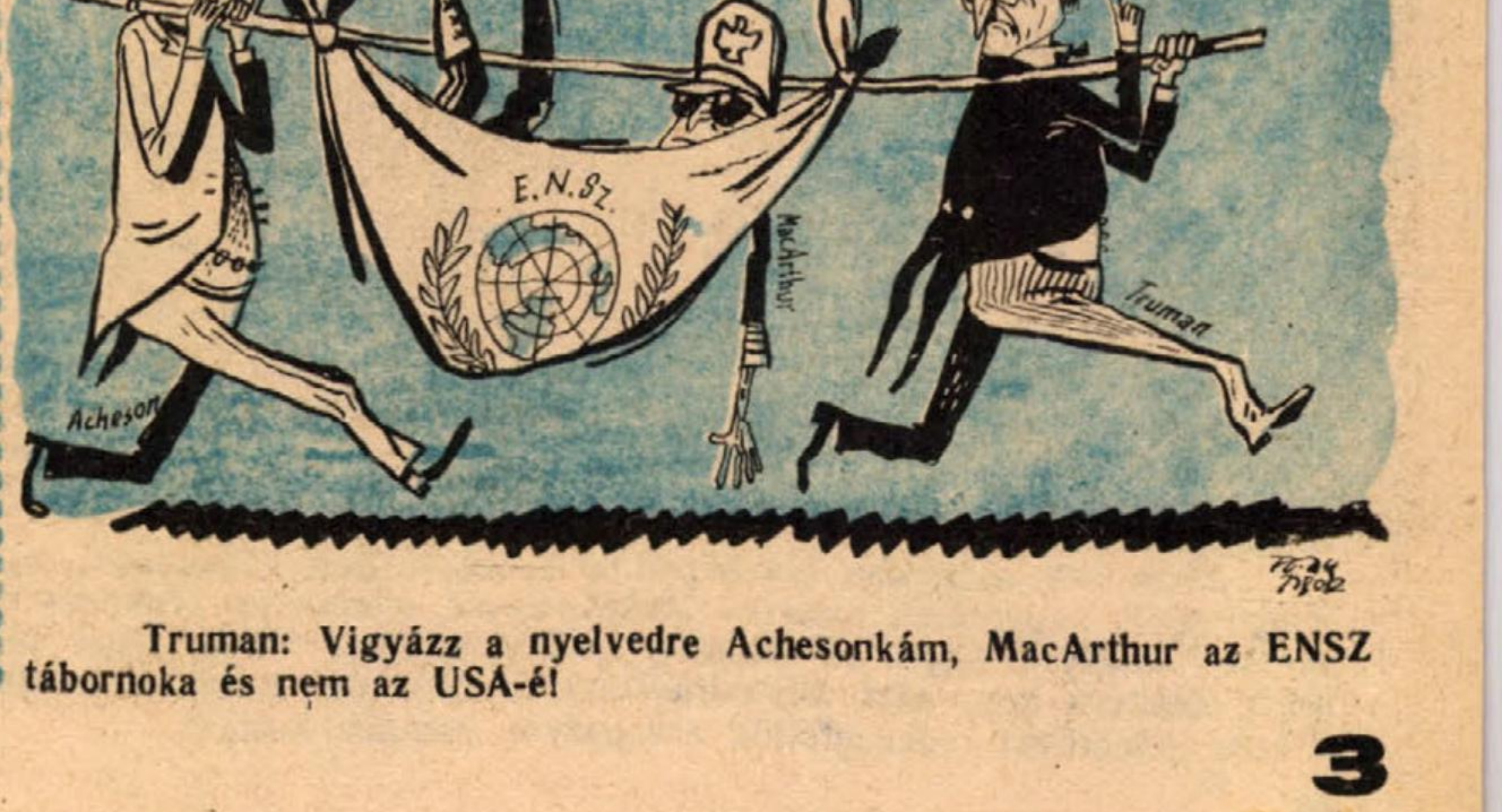
E.N.Sz.
Acheson
MacArthur
Truman

Truman: Vigyázz a nyelvedre Achesonkám, MacArthur az ENSZ tábornoka és nem az USA-é!

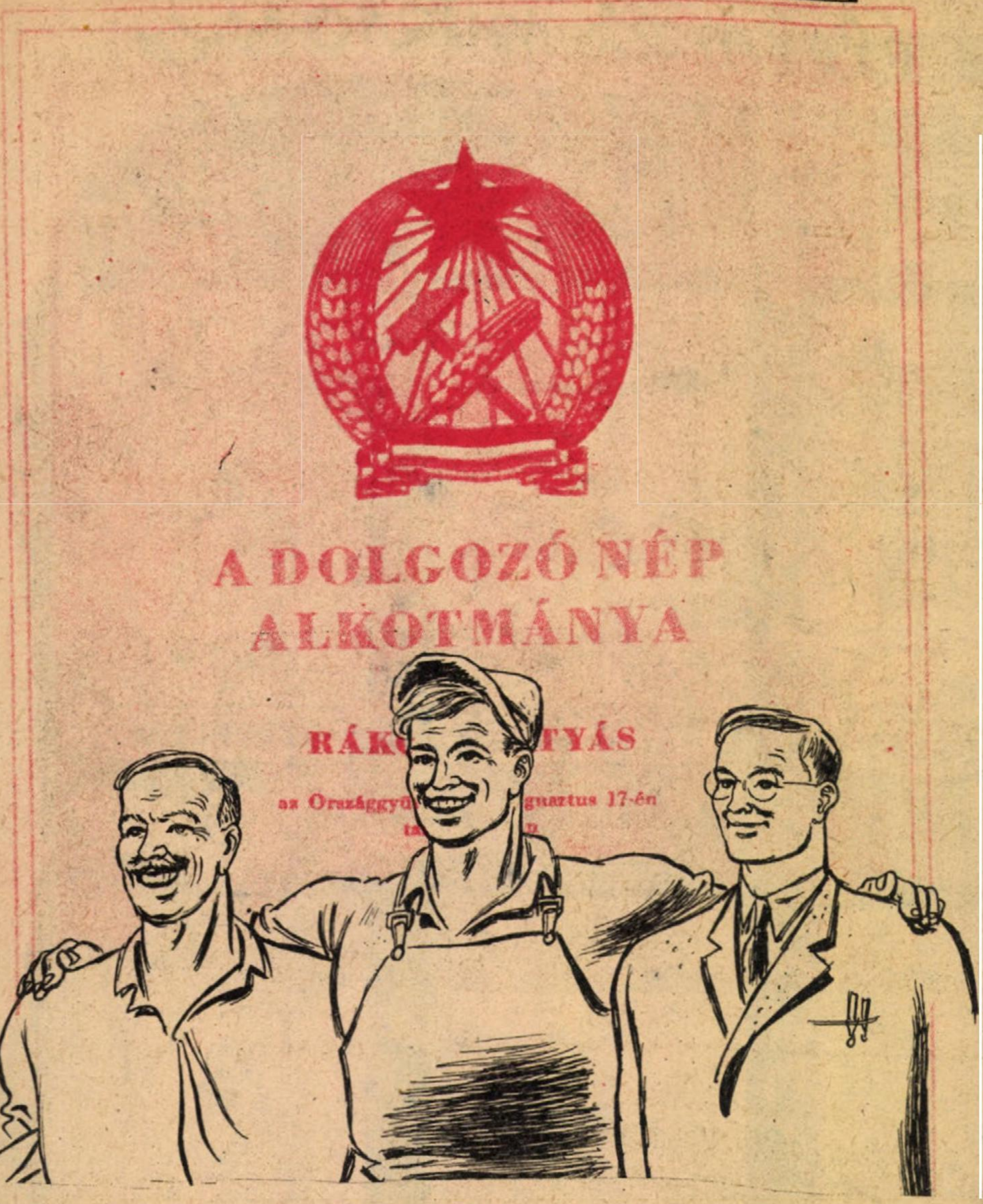

Átszervezés mindhalálig

A Dilimpexnél már három napja nem volt átszervezés, átcsoportosítás, kettéválás, egyesülés, de még egy vacak decentralizálás sem. Ez módfelett aggasztotta Bruhaneket, aki a vállalat egyik alagsori helyiségében főkönyvelgetett. Aggodalmai tetőpontján egyszer csak nyílott a négy napja felhúzott falba tegnapelőtt beépített ajtó, Zsemlyefi és Borda lépett be.

— Hm — hunyorgott Zsemlyefi, — sötét...

— És büdös is, — fintorított Borda.

— Kikérem magamnak, — ugrott fel Bruhanek, aki a 37-ik átköltözés óta kezdődő üldözési mániában szenvedett.

Zsemlyefi megvetően közölte, hogy nem róla, hanem a helyiségről van szó, majd ráförmedt:

— Na, álljon csak fel, barátom... Szóval akkor idejön a Mici íróasztala... Na, segítsen csak odébbtolni ezt az izét... úgy...

— Itt áttörjük a falat, hogy be tudjuk tolni a páncélszekrényt. Aztán felhúzzuk az új tűzfalat, — jött lendületbe Borda.

— Ide beépíttetünk egy mosdófülkét... Ide tesszük a központi fűtést.

De már jött is Preiner, az Átszervezési Főosztály vezetője és kiosztotta a szerepeket:

— Ugyebár Zsemlyefi kartárs, egy ilyen alapos átszervezés keresztülvitelénél szükség van bizonyos kimutatásokra is. Igen? Tehát akkor készítse el az autó-hűtő-tetőfedő-kupak 1954. évi tervét, ezt építse fel, bontsa elemeire, mennyi erre a pénzügyi fedezet, a kötés, mennyit fog eladni ebből, mennyit nem fog eladni ebből, miért és miért nem, továbbá számítsa ki, hogy hányéves a kapitány... izé... akarom mondani, mennyivel fog emelkedni az autótető-fedő izé... fogyasztása a mostanihoz képest. Érti?

— Hát izé... — felelte igen meggyőzően Zsemlyefi.

— Akkor jó. Természetesen egy jó átszervezés némi költözködéssel is jár. Ennek gyakorlati lebonyolítása Borda kartársra vár. Tud maga bonyolítani?

— Kéremszépen... nekem... az én gyomorsavam...

— Szóval igen. Egy jó költözködés olyan, mint egy falat kenyér. Az elméleti irányítást Bruhanek kartárs fogja végezni. Lássuk csak! — Itt zsebéből hatalmas tervrajzokat vett elő. — Igen, igen, megvan. Szóval idejön az Üzemszervezés. A Felszerelési átköltözik a Pemete-utcába, a Csapágyosztály helyére, a Csapágyosztály megy a Zápolya-utcába, a Zápolya-utca a Készkocsitelepre, a Készkocsitelep átköltözik Zuglóba, a 32-es sz. fiók jön a Marx-térre, a Marx-tér megy a Kazár-utcába...

— Na, akkor én is megyek, — szólt Bruhanek és őszülő hajatövéből letörölte a verejtéket.

— Hova megy? — döbbent rá Preiner.

— A Roncstelepre.

— Miféle Roncstelepre?

— Az idegroncstelepre...

*

Az idegszanatórium szép, napos kórtermében Bruhanek és Zsemlyefi a szomszédos ágyakat kapták.

— Mondja, mi a célja ennek a sok átszervezésnek? — kérdezte Borda és kezében reszketett a lázmérő.

— Pszt, nekem van egy gyanúm.

— Micsoda?

— Az, hogy sok az eszkimó és kevés a fóka.

— Hogyhogy?

— Eggyel kevesebb hivatali helyiség van, mint ahány osztály.

— Na és?

— Nem érti? Ha mindenki a helyén maradna, akkor nem férnénk el. Ha viszont állandó a költözködés, akkor valamelyik osztály mindig éppen úton van és így remekül elférünk.

Németh Zoltán

Csip-csip-csóka

Táppénzcsalók, jaj, de díszes alakok.
Mulasztásra az egyiknél az az ok:
Éjjel-nappal feje szédül.
Otthon marad vele végül...
Felkeresi a műhelyi felelős,
S hát, otthon az almafán ült eme hős!
Fa tetején dolgozott a szép beteg.
Kiderült, hogy nem szédül, — csak: szédel

Más gyárban a táppénzcsaló, a buta,
Beletette könyökét a hamuba.
Parázs volt a hamu alatt,
A gyenge bőr beleragadt,
Égett sebét szappannal is maratta
És a táppénzt hónapokig aratta.
Néhány ezrest szépen összekönyökölt.
Társai ám ráemelték az öklöt.
Megbolygatták a multakat,
Parázs volt a hamu alatt!
Egykettőre leleplezték e céget;
S szegény szocdem most már végleg „leégett”.

Szerszámgyárban olyan eset megesik:
Kész alkatrészt hasztalanul keresik.
Kész a szerszám, — no, de hol van?
Nézik zúgban és bokorban.
Azta hiszik, hogy elátkozott az a hely.
Hej, pedig csak fejetlen az apafej!

K. T.

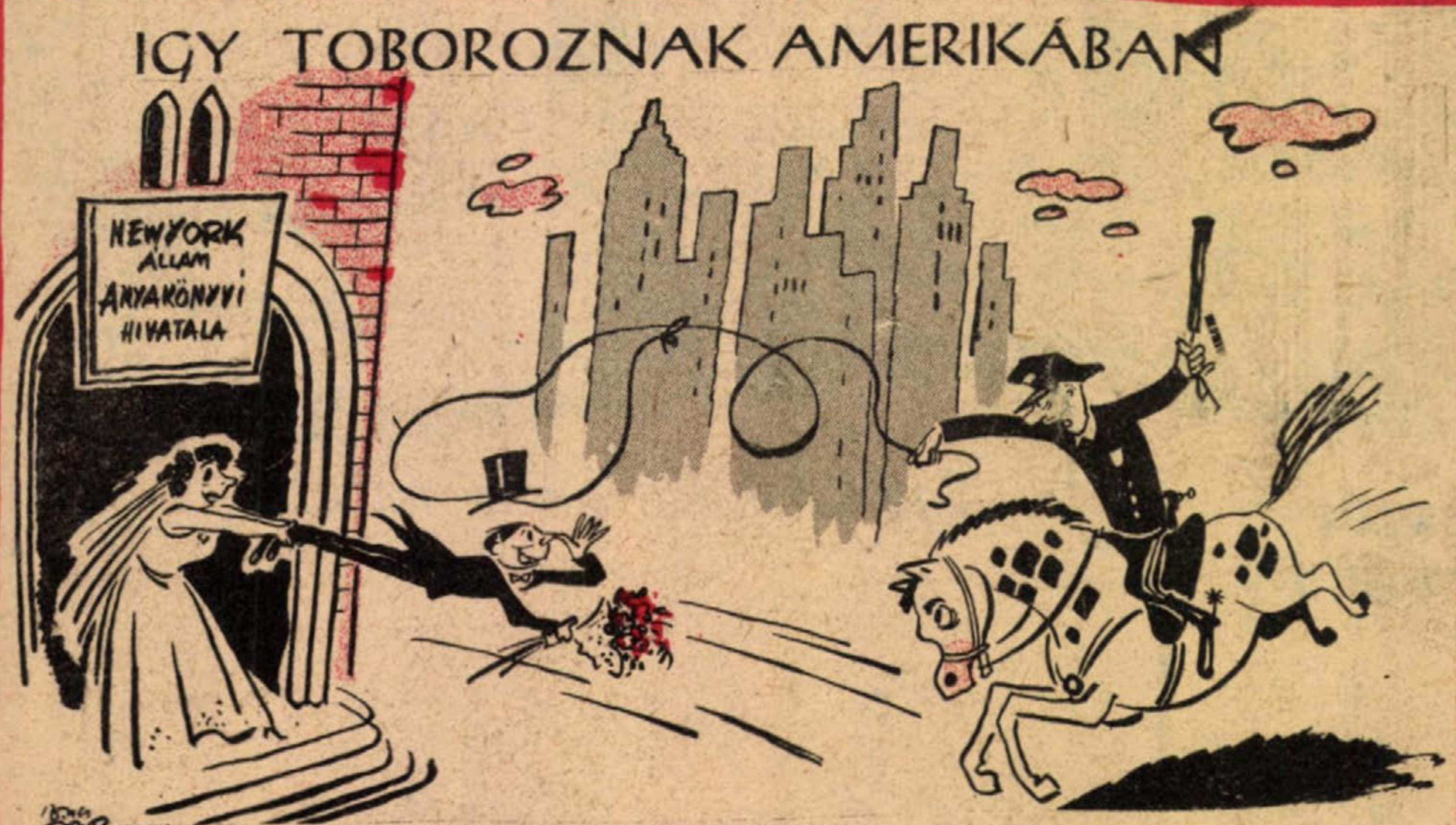

USA-polgár: Hallottam, hogy elsősorban a nőtleneket viszik Koreába. Otthagyjam a fogam Trumanért? Inkább megnősülök.

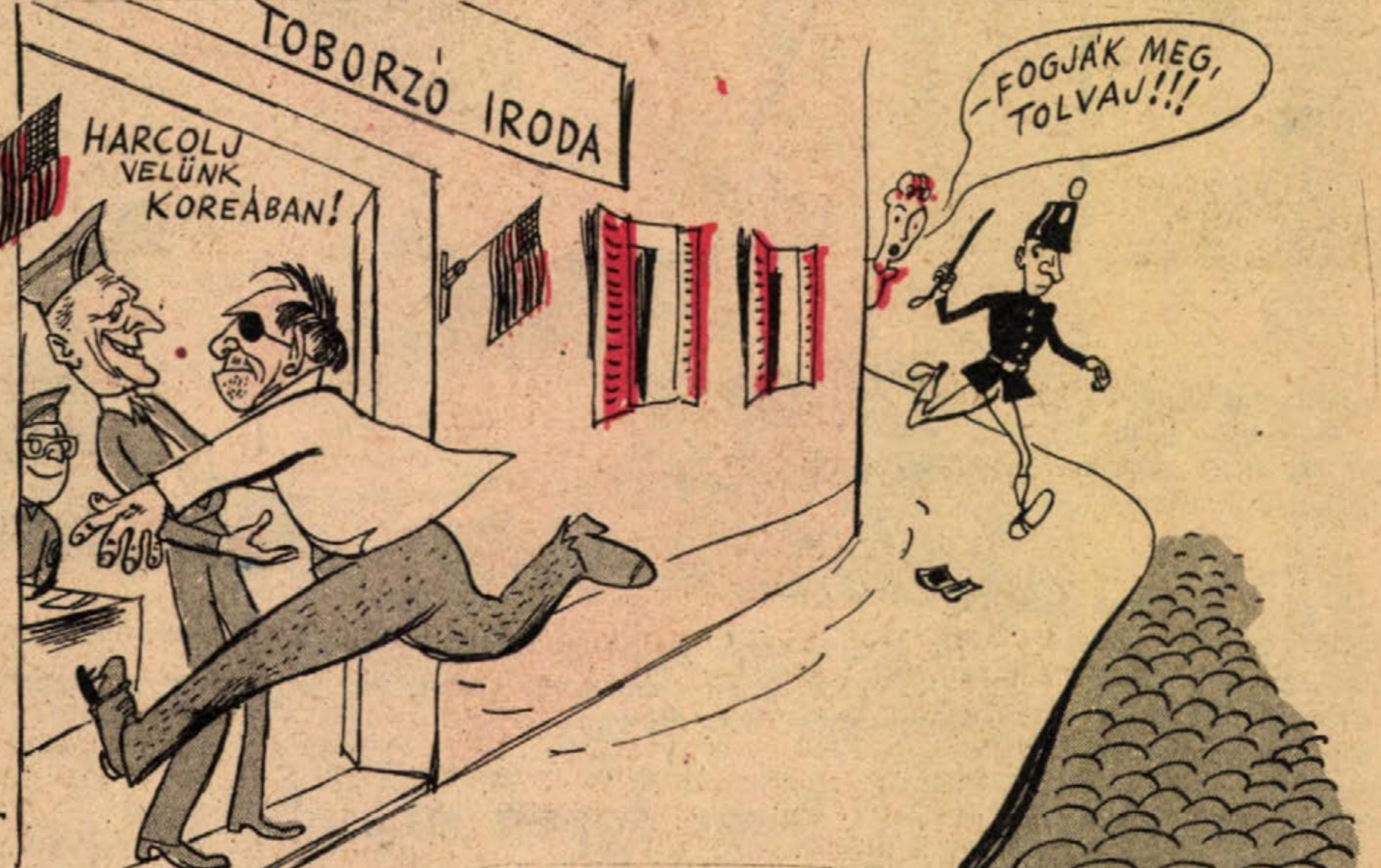
TOBORZÓ IRODA
HARCOLJ VELÜNK KOREÁBAN!
—FOGJÁK MEG, TOLVAJ!!!
SZŰR

— Bravó barátom! Még sok ilyen lelkes önkéntesre van szükségünk!

MacArthur legújabb hadijelentése

Újabb nagyarányú hadműveleteket hajtottunk végre. Dísztárgyakat, képeket, edényeket zsákokba szorítottunk és átkaroló mozdulatokat alkalmaztunk bútordarabokkal szemben. A koreaiak hadtápvonalán újabb jelentős hosszabbításokat eszközöltünk. Katonáinkat előre elkészített állások várják, kivéve azokat, akik munkanélküliek lesznek.

Légierőnk hatásosan bombázott amerikai katonai célpontokat, elpusztított és megrongált nagyszámú amerikai tankot, ágyút, aknavetőt, gépkocsit és más fegyvereket, amelyek úgyis az ellenség kezébe kerültek volna, tehát tulajdonképpen nekik okoztunk nagy kárt. Elpusztítottunk mintegy ezer amerikai katonát és tisztet, s ezzel jelentősen csökkentettük a fogságba esendők számát.

Lelkesítő szózat

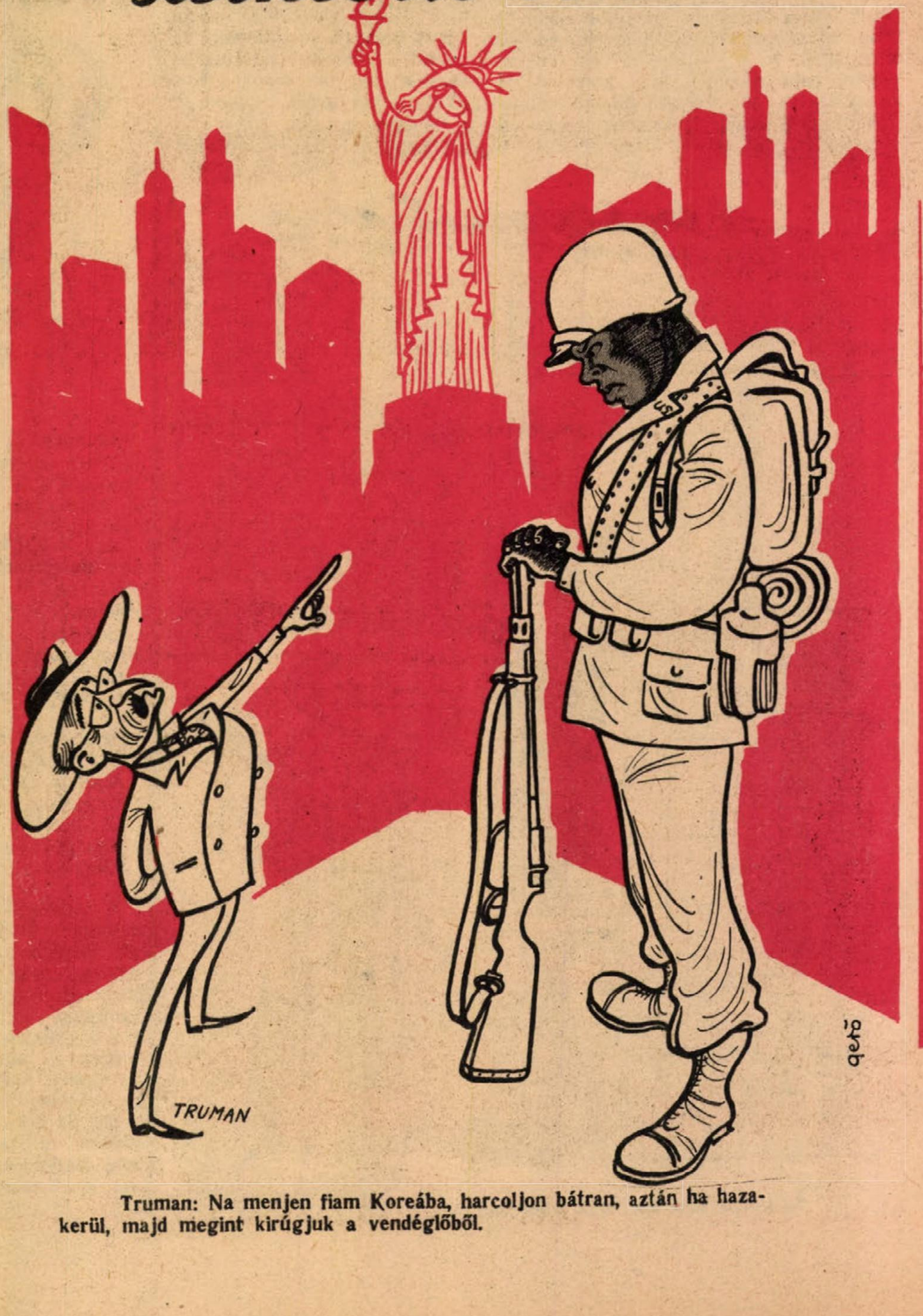

Truman: Na menjen fiam Koreába, harcoljon bátran, aztán ha hazakerül, majd megint kirúgjuk a vendéglőből.

GÁDOR BÉLA:

Ki fúr?

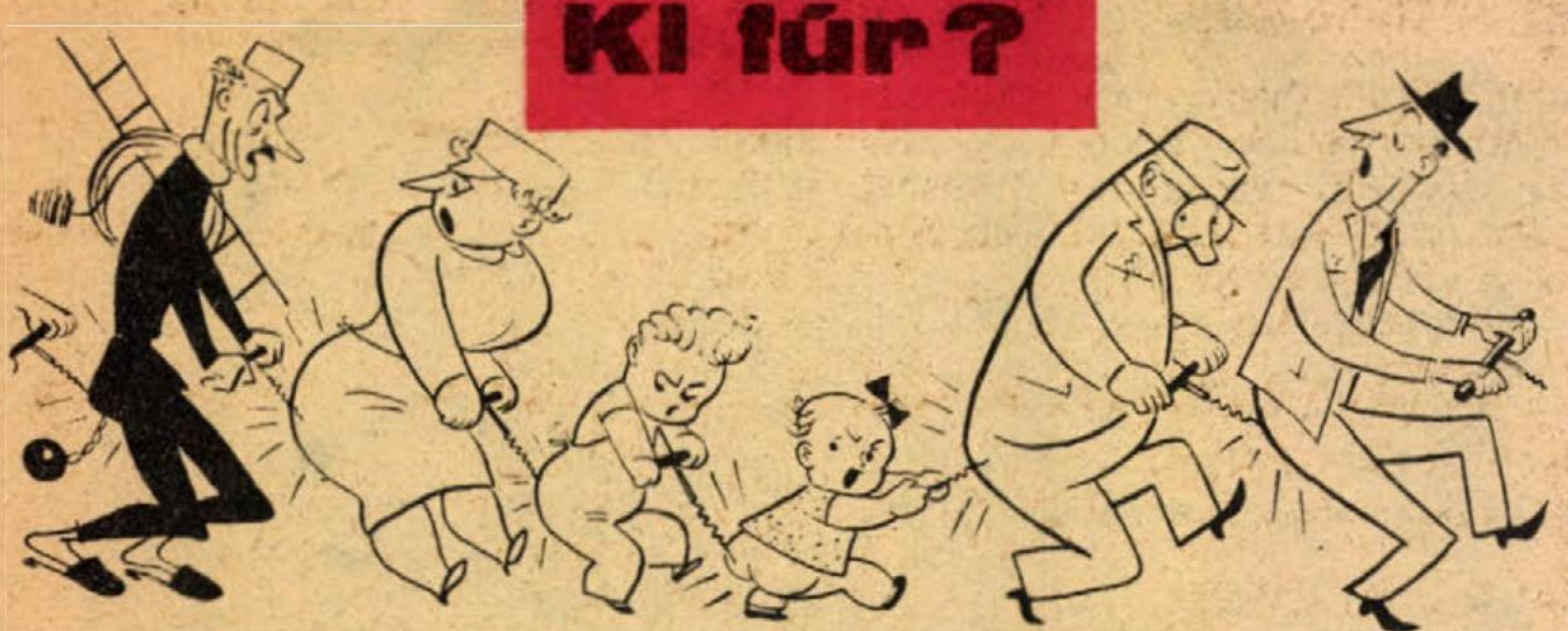

Az ember jár-kel, szóbaáll embertársaival, megkérdi, hogy vannak, mit csinálnak mindig és a kapott válaszokból az érzékeny fül bizonyos idő mulva egy vezérszólamot hall kicsendülni. Nem mindig, de elég gyakran, nem általánosan, de jellemzően.

Találkozom például egy barátommal.

Hogy vagy, hogy vagy? Ne is kérdezd, már nem vagyok a Szivacsértnál. Hogy miért? Na miért. Megfúrtak. És röhögni fogsz, hogy ki fúrt meg. A Beleznai fúrt meg. Ugyanaz a Beleznai, aki mellett kiálltam, amikor a taggyűlésen azzal vádolták, hogy manipulált a túlórákkal. Pedig manipulált a túlórákkal. De mit tehettem? A kalkulációs osztály titkárnője jóba van Pocsolákkal, a Röplabda csapat kapitányával. Azt hiszem, többet nem kell mondanom. E pillanatban a Pamacsértnál vagyok. Nagyon szép munkakörömvan, mult héten kineveztek osztályvezető-helyettesnek. Kitűnően érzem ott magam, csak egy hiba van. Fúrnak.

Vagy például találkozom Gálossal, a színésszel. Még meg sem kérdem, mi újság, már keserűen legyint:

— Még nem hallottál róla? Az egész város tele van vele. A XVII. Henrikben én játszom a második lándzsást. Nem az elsőt. Érted? A másodikat. Mert az elsőt Homorkai játssza. A görvélykóros Homorkai, aki olyan pöszén beszél. El sem tudod képzelni, barátom, hogy nálunk mi megy fúrásban. Idefigyelj. Az egész eset úgy kezdődött, hogy az ügyelő fia együtt járt a Barcsayba Vészivel, aki most benn van az übében...

Nem is tudom végighallgatni, mert az eszpresszó terraszáról már integet Fészkes, a költő.

— Nem jelenik meg a kötetem, — mondja és fiatal arcán fájdalmas mosoly jelenik meg, amelyből majd mély ránc lesz tíz év mulva, amikor dramaturg lesz egy színháznál. — És mit gondolsz? Ki fúrt meg? — folytatja rezignáltan, — Bérczi. Ugyanaz a Bérczi, akiről én tavaly azt írtam, hogy Vajda Jánosra emlékeztet. Ugy-e, most paff vagy?

Nem vagyok paff, mert tegnapelőtt Palcsik, a fűszeres panaszkodott, hogy kevés tejet kap, mert megfúrta Kovásznai, a bádogos, akinek fivérét 1937-ben kimentette a Dunából. És a bádogost megfúrta a kéményseprő és a kéményseprőt megfúrta a patikus. És ha bemegyek a megszokott vendéglőmbe, a Hölgyek-urak előtt új nénikét találok, mert a régit megfúrta a kenyeres. És a házban azt mesélik, hogy a Schwimmerék Klárikája már nem uzsonnafelelős az óvódában, mert megfúrta a Kovácsék Katicája. És az ember hallgatja a beszédeket és akkor kiderül, hogy mindenki fúrás alatt áll. A sok derék, törekvő, dolgos ismerősöm, barátom, volt iskolatársam és azok ismerősei, barátai és volt iskolatársai. Ha erre gondolok, szörnyű vízió jelenik meg szemem előtt: látom ezeket a szegény embereket, amint tülekednek a villamosban és autóbuszon, mennek a gyárba, jönnek az irodából és kis fúrók állnak ki sokat szenvedett fenekükből. És ha megcsap az őrület szele és fülemet a földre tapasztom, mint az indiánok, hallani vélem, amint a városban szerte széjjel percegve dolgoznak a kicsi fúrók s néha nagyokat recscsennek, ha csontot találnak. És akkor hirtelen az agyamba nyilall a kérdés: dehiszen ez lehetetlen! hát ha mindenkit fúrnak, akkor ki fúr? Én olyannal még sohasem beszéltem, aki azt mondta volna: Jaj de jó napom volt ma, három kollegát is megfúrtam. Én mindig csak derék, jellemes, fúrt emberekkel beszélek: áldozatokkal. De ki a gyilkos? Ki fúr? Ki fúr?

Vagy talán... De nem, nem, erre gondolni sem szabad, hogy izé... hogy talán... éppen azok, akik panaszkodnak, hogy azok is... sőt... hogy a fúrás és az ellenfúrás végtelen variációja, vagyishogy... nem, nem, ezt nem én mondtam, nem is én gondoltam, másoktól hallottam, én ilyet nem mondok, még csak nem is gondolok. Hogyne, hogy megfúrjanak.

Az I. Magyar Képzőművészeti Kiállítás megnyitására

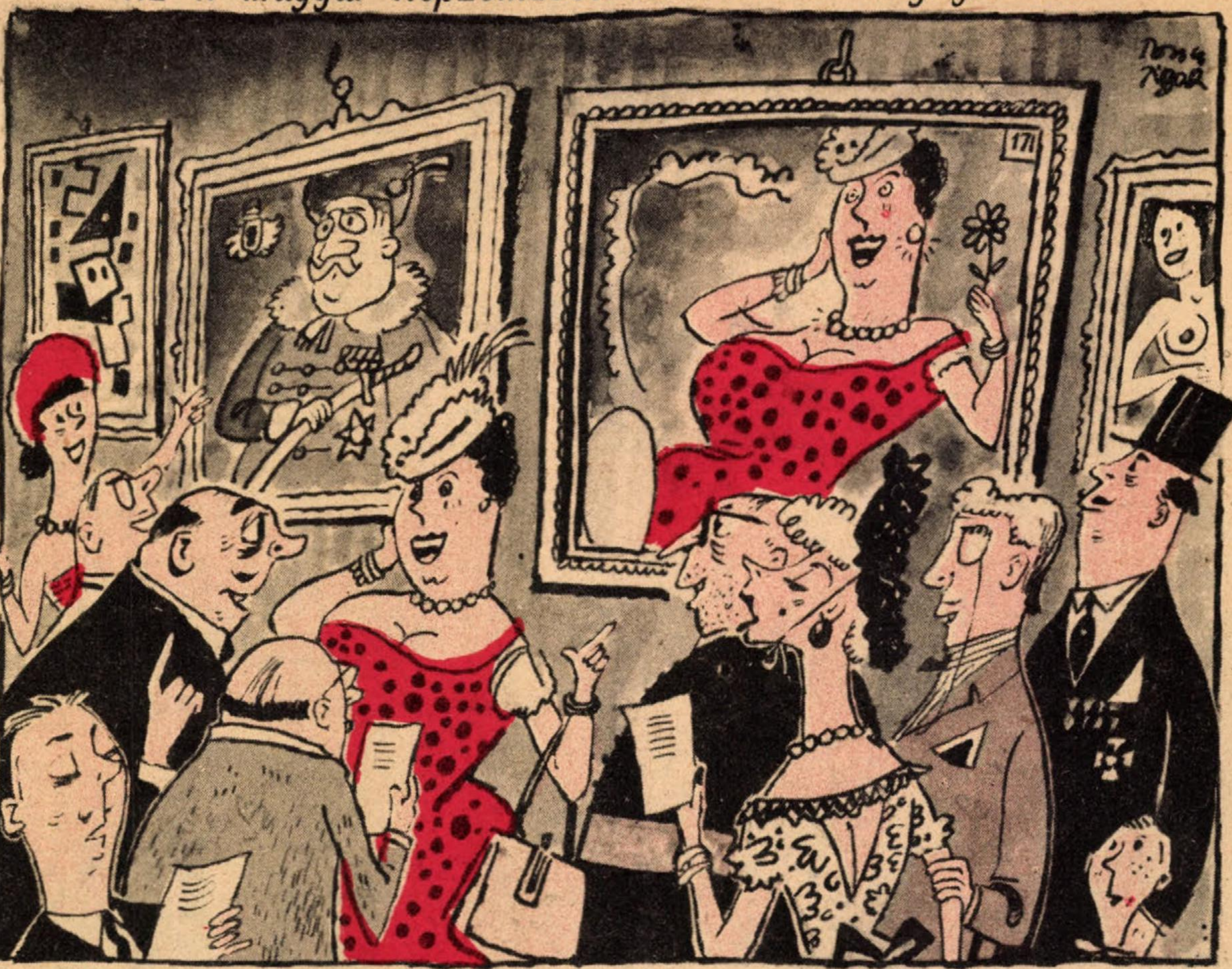

Kiállítás egykor

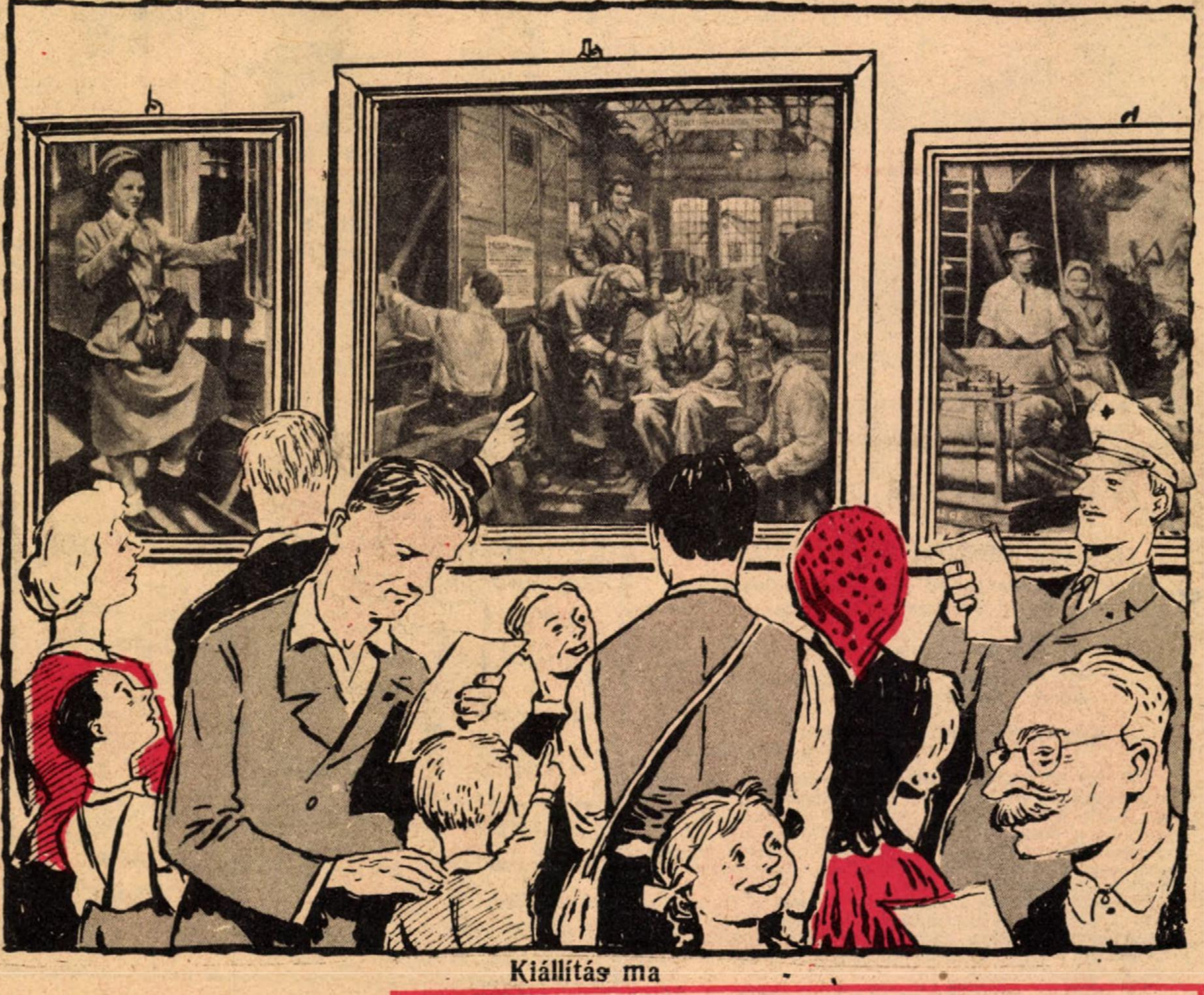

Kiállítás ma

AZ ÚJONNAN MEGNYÍLT TEJVENDÉGLŐ

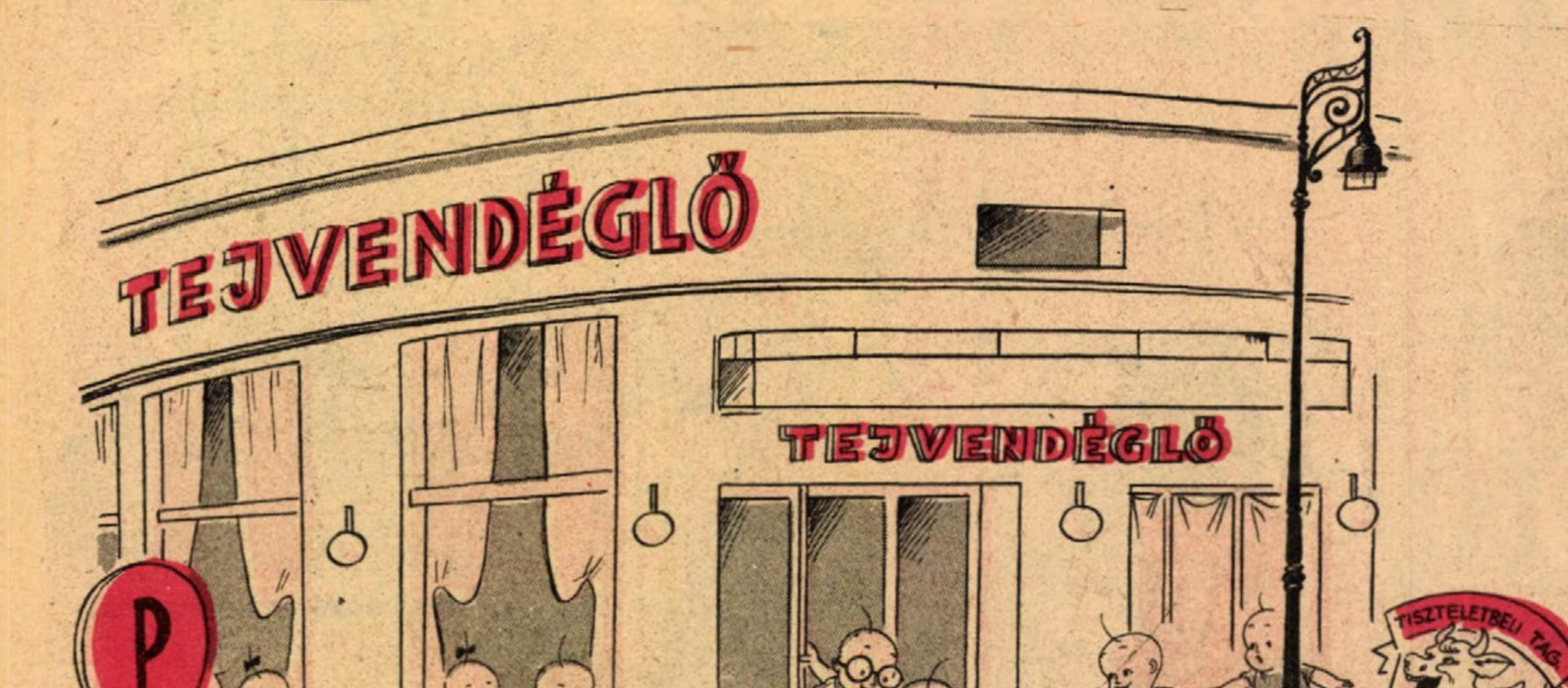

felkeltette a legifjabbak érdeklődését is.

Színházi tanácsadó a szezon elején

a) Igazgatóknak.

A jó igazgató olyan, mint a kotlóstyúk. Szeretettel gyüjti szárnya alá csibéit, de nem azért, hogy időnként egyet-egyet agyonnyomjon.

Miközben klasszikus hagyományaink ápolása címén eljátssza Szigligeti Edétől Csiky Gergelyt, gondoskodjon új magyar darabokról is. Ne felejtse el a közmondást: Több nap, mint Csiky.

Ne higyje a kritikusról eleve, hogy a színházaknak ellensége. Előfordulhat ugyanis, hogy megdícséri az előadást és akkor kénytelen ellenségének igazat adni.

Színészeivel szemben tartson bizonyos távolságot. Legyen tőlük mindig három lépésre, hogy szükség esetén könnyen segítségükre siethessen.

Amennyiben az igazgató színész is, azt a bölcseséget, amely szerint „nincs nagy vagy kis szerep, csak nagy vagy kis színész van" — minél több kis szerep eljátszásával igyekezzék bebizonyítani, hogy ezáltal nagysága állandóan kidomborodjék.

b) Színészeknek.

A jó színész ott kezdődik, ahol az intrika végződik. Hogy az intrika hol kezdődik, azt már nehezebb megállapítani.

Nem a szerep az egyetlen tanulnivaló.

Babona az, hogy az új szerepre rá kell taposni. Ugyanez áll az új kollégára is.

Nem fontos, hogy a színész minden darabban benne legyen. De amelyikben játszik, abban feltétlenül.

Szeresse és tisztelje a tehetséget. Még akkor is, ha a sajátjáról van szó.

Esetleges kedvezőtlen sajtóbírálatok alkalmával fontolja meg kijelentéseit. Gondoljon arra, hogy a kritikus édesanyját nem is ismeri.

Darvas Szilárd

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLÁCS ERNŐ
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

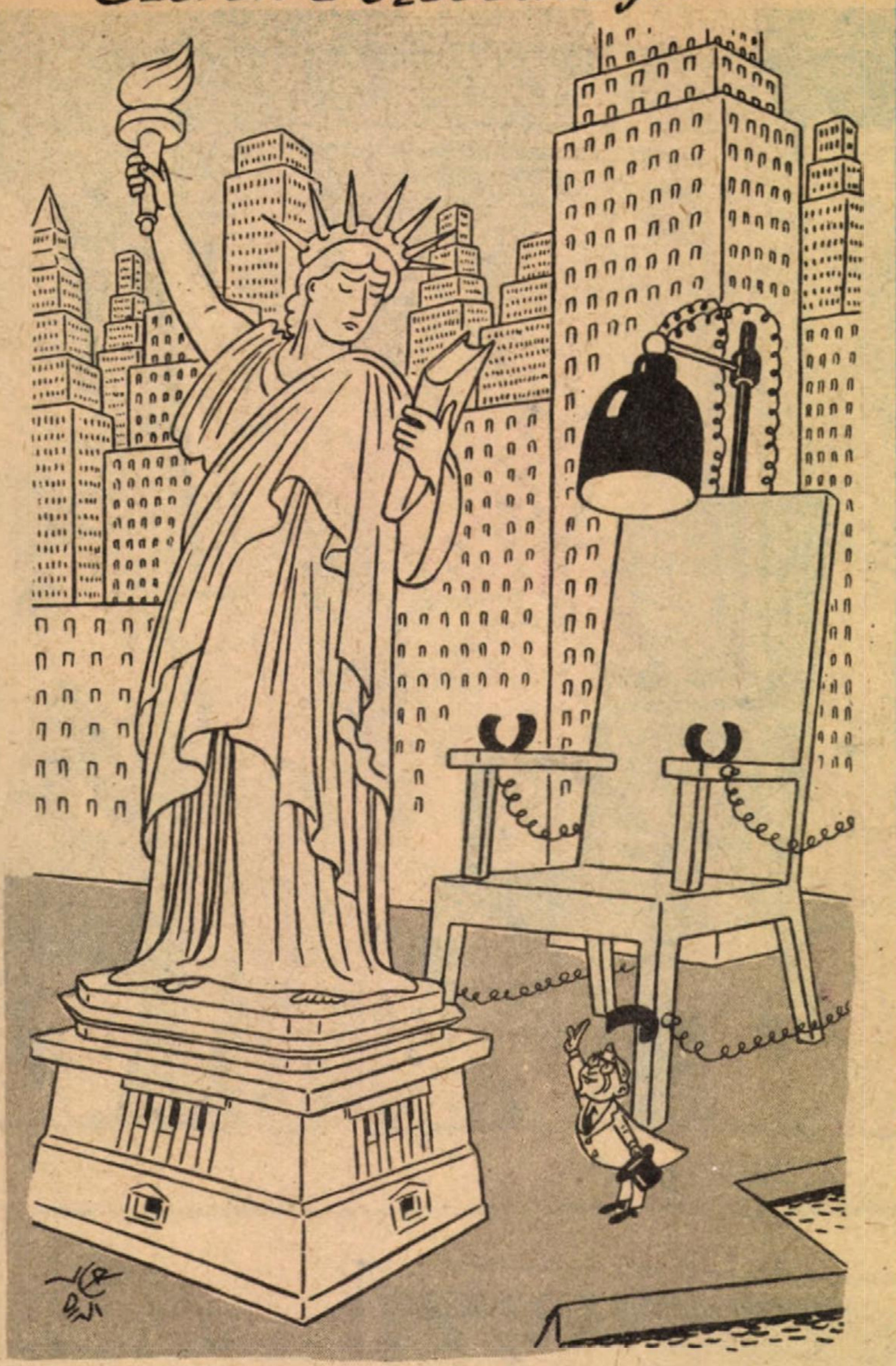

Truman: Nem venném a szívemre, ha elfáradna kisasszony, foglaljon helyet.

(Vie Nuove, Róma)

Darré és Dietrich

Szabadonbocsátották Nyugatnémetországban Darrét és Dietrichet, Hitler két benső munkatársát. Az indokolás: a börtönben jól viselték magukat.

A börtön igazgatósága szerint Darré és Dietrich magatartásában döntő változás állt be a börtönben. Viselkedésük kifogástalan volt. Megfigyelték, hogy egyetlen tömeggyilkosságot sem követtek el, senkit nem gázosítottak el, s börtönbüntetésük alatt egyetlen krematóriumot sem tartottak üzemben. Nem raboltak, nem fosztogattak, két alkalommal lopták csak el cellatársuk ebédjét, ez azonban szinte csekélység, ha egy-egy leigázott ország kirablásával hasonlítjuk össze. Egyetlen várost sem gyujtottak fel, nem törölték el egyetlen falut sem a föld színéről.

Ezenkívül van még egy óriási érdemük, amely szinte egymagában érdemessé teszi őket az amerikai hatóságok kegyelmére: **nem írták alá a stockholmi békefelhívást.**

Éppen azért!

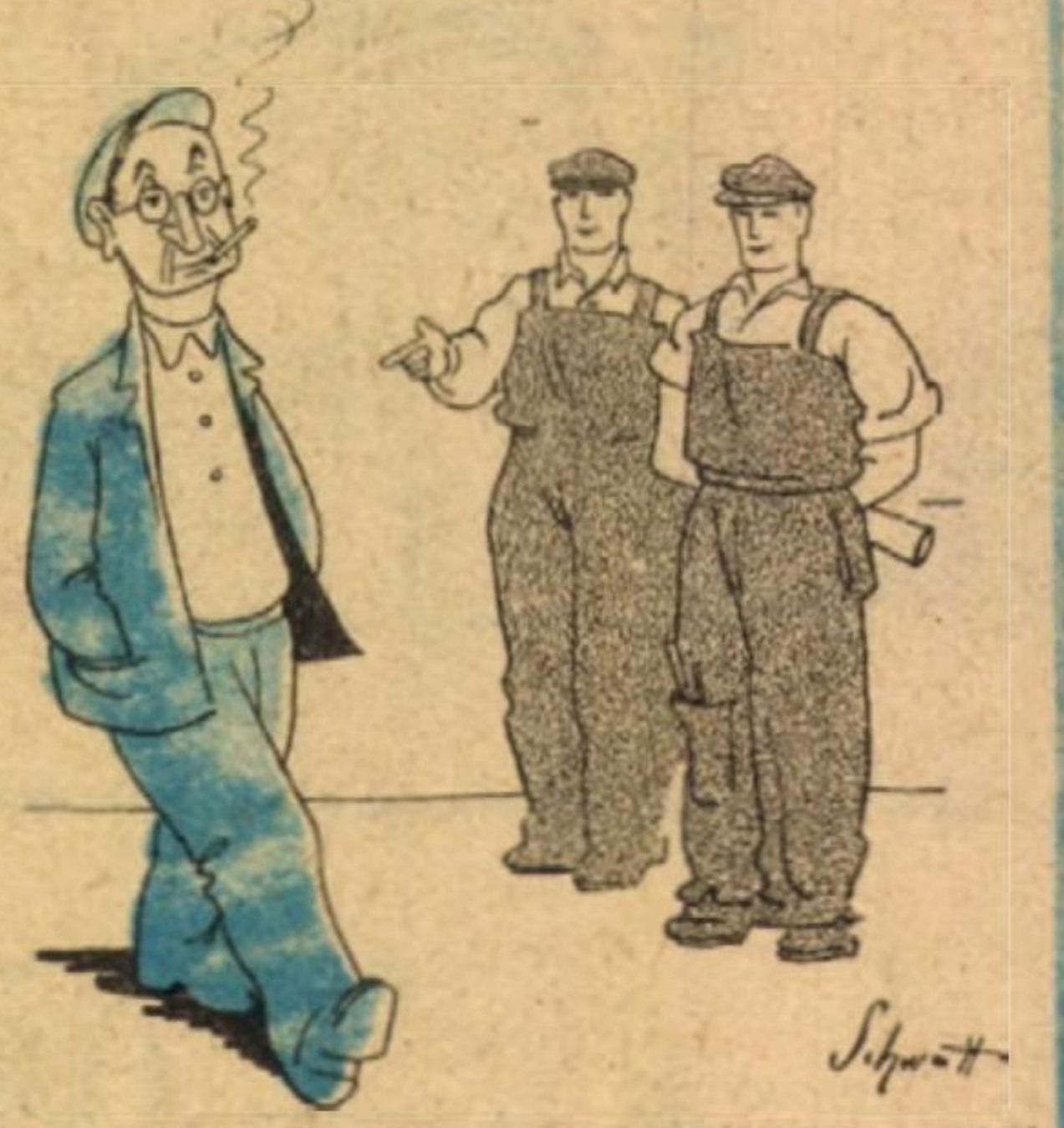

— Mondja, ez a Kovács, akit tegnap kizárt a Párt, függetlenített volt?

— Igen. Ő maga függetlenítette magát a Párttól.

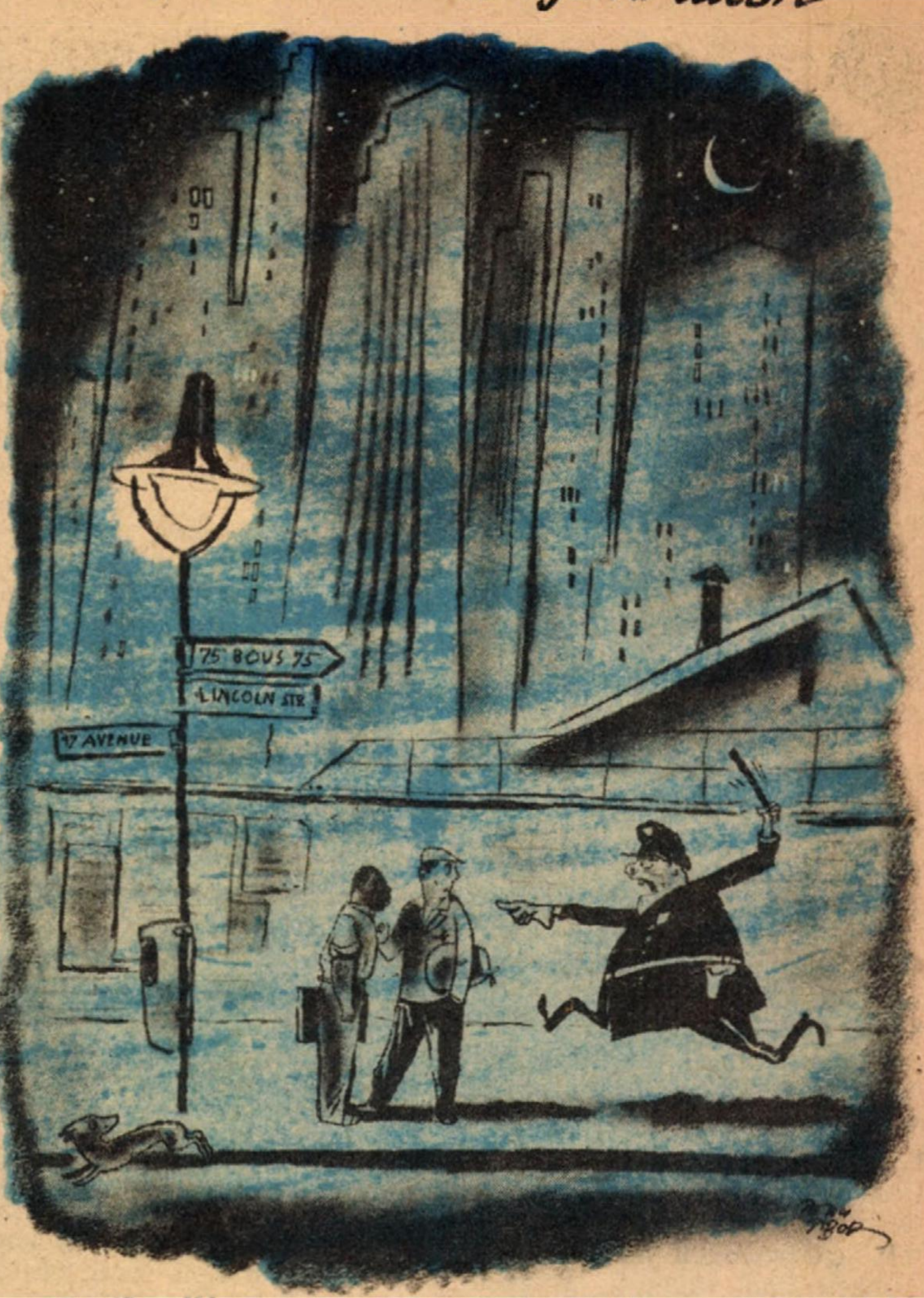

Rendőr: Hé, maguk kommunista felforgatók, oszoljanak! Utcán tilos a csődület!

A gyilkosság előestéjén

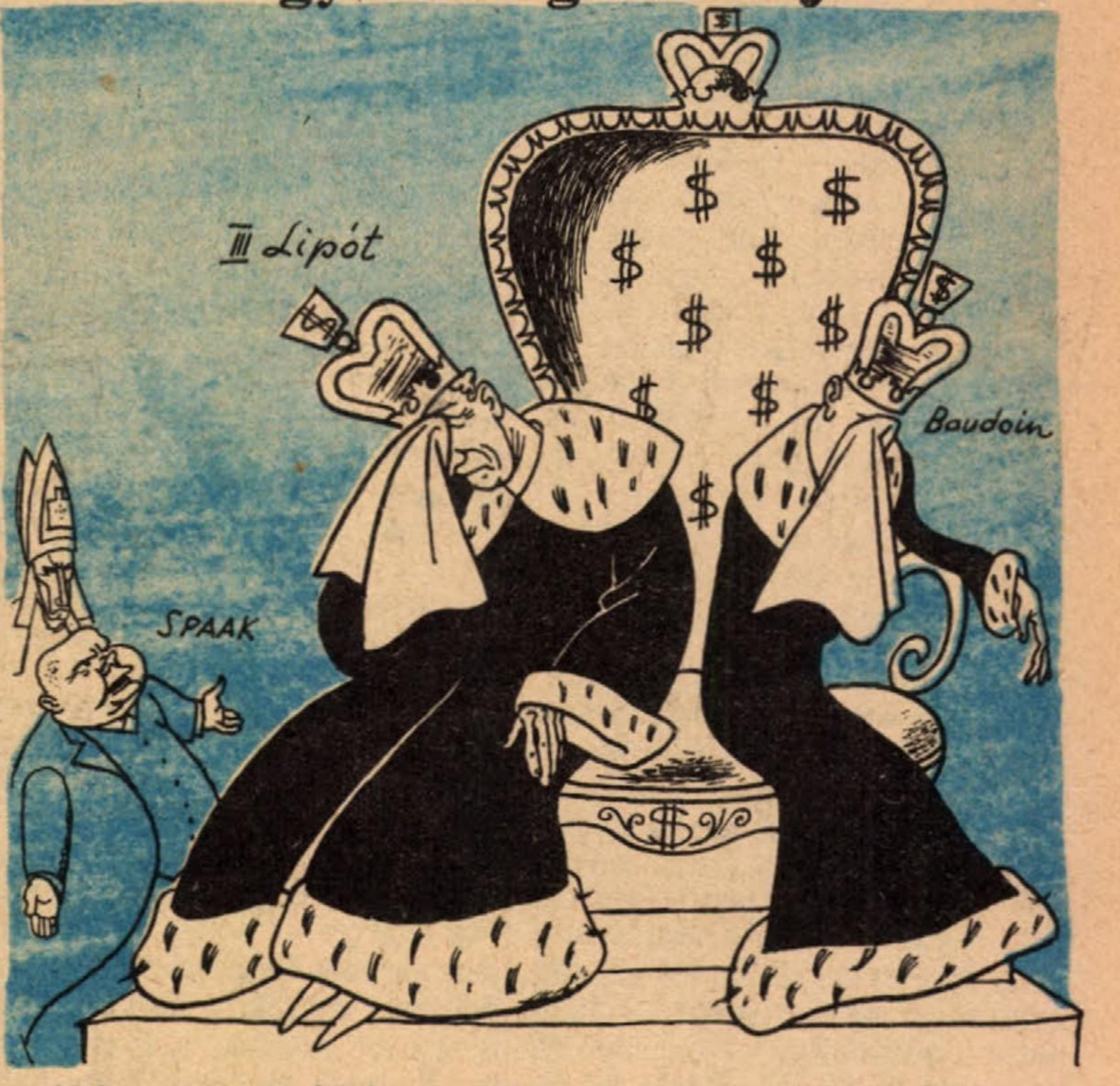

— Miért zokognak, felséges urak?
— Siratjuk ezt a derék Lahaut-t, a Kommunista Párt elnökét.
— Ne tessenek elhamarkodni, csak holnap este fogjuk meggyilkoltatni.

Cáf

Kedves Bebrics elvtárs,

személyes ismeretségünkre való hivatkozással értesítem, hogy megérkeztem külföldi utamról és hozzáfoghattam íróasztalom tehermentesítéséhez, vagyis a rajta felgyült régibb iratok elintézéséhez.

Az első „okmány", ami a kezembe akadt, így szól:

KÖZLEKEDÉSÜGYI MINISZTÉRIUM
Autobusz és Személyautó Közlekedési Igazgatóság
BUDAPEST, VI., SZABOLCS-UTCA 17
Telefon: 204—044, 204—045
7708/V §/3/1950. VI/2.

Tárgy: **Panasz a váci autóbuszközlekedésre.**
Előadó: **Schmidt Judit.**

„Ludas Matyi" Szerkesztőségének,
Budapest.

F. hó 9-i lapban „Utazás autóbuszon Alsógödtől Budapestig és vissza" című cikk enyhén szólva túlzás. Egy Rába speciás típusú 1948-ban készült autóbuszt nevezett a cikk írója „tyúkketrec"-nek. A nyári menetrend életbeléptetése óta ez az autóbusz egyetlen egy esetben sem érkezett késéssel. Ugyancsak nem történt utaslemaradás sem.

Általában azok a kérdések, amiket a cikk felvet nem „izgatják" az utazóközönséget, sem Váctól Budapestig, sem a vissza útvonalon. Fenti megállapítások egyébként nem a vállalat, hanem egy utazó meglátásait tartalmazzák.

A vállalat jövő évi tervében szerepel a Vácra induló autóbusz utazóközönség részére is a megfelelő váróhelyiség létesítése és ezzel megoldást fog nyerni az utazóközönség kényelmes várakozása is.

A cikkről általában megállapítható, hogy inkább humoros írásmű, mint tárgyi alapokon készült kritika.

Budapest, 1950 június 30.

A miniszter rendeletéből:
Krajcsovics s. k.
szakosztályvezető.

Ez az érdekes írás, első pillantásra, cáfolatnak látszik, de közelebbi megtekintésre és az inkriminált cikk elolvasása után: nem az, mert abban a cikkben, amit cáfol, nincs mit megcáfolni. A cáfolat tehát csak fordított előjelű bürokrácia, amely mindent, ami a lapokban a közlekedésről megjelenik, „elintéz". És pedig úgy, hogy a cáfolat írója megírja, hogy nem igaz az, amit a cikk írója nem is írt. Vagy nem igazak olyan állítások, melyeknek igaz vagy nem igaz voltáról egyáltalán nem lehet meggyőződni. Például: csak a vesékbe látó jóisten tudja megállapítani, hogy a Vácz—gödi autobuszvonalon milyen kérdések izgatják az utazó közönséget. És szintén egészen furcsa cáfolat azt mondani, hogy egy lapban megjelent „megállapítás" nem a vállalat „meglátásait" tartalmazza. Hát persze nem, hanem azért, aki a cikket írja.

A cikk írója, akiben én Gádor Béla kollégámat sejtem, nyilván nagyon örülni fog, ha majd a Váczi-úton jövőre szép várótermet fognak építeni..., de ezt nem köteles már most forróságenyhítőnek kihirdetni meleg napokon.

Mindezt csak azért írom, mert Krajcsovics s. k. szakosztályvezető, miután megállapította, hogy a Ludas Matyiban egy humoros írásmű jelent meg, odabiggyeszti, hogy ezt is a miniszter rendeletéből teszi.

Ez az, amit nem hiszek el neki.

Szivélyes üdvözlettel:
GABOR ANDOR.

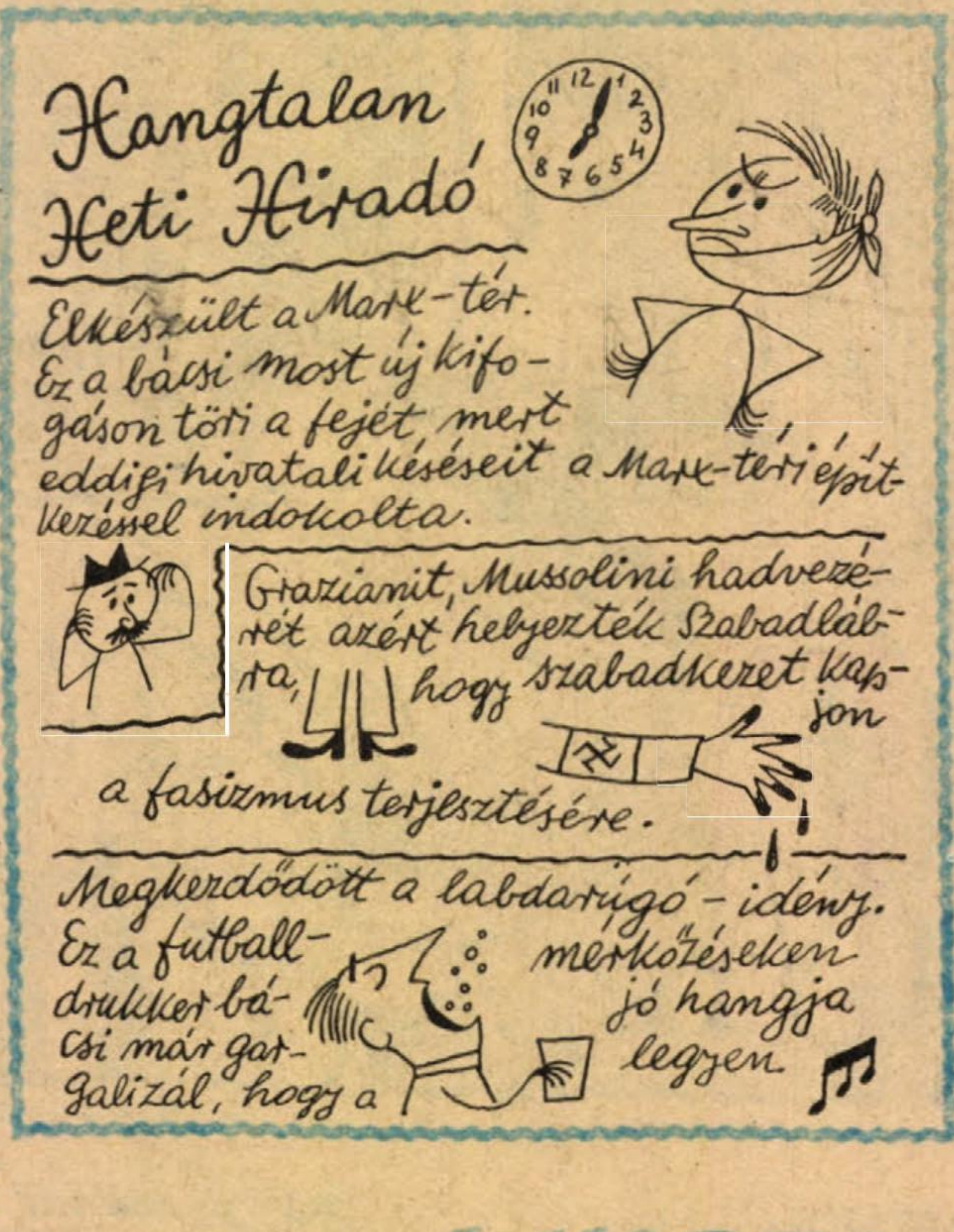

Hangtalan Heti Híradó

Elkészült a Marx-tér. Ez a bácsi most új kifogáson töri a fejét, mert eddigi hivatali késéseit a Marx-téri építkezéssel indokolta.

Grazianit, Mussolini hadvezérét azért helyezték Szabadlábra, hogy szabadkezet kapjon a fasizmus terjesztésére.

Megkezdődött a labdarúgó-idény. Ez a futballdrukker bácsi már gargalizál, hogy a mérkőzéseken jó hangja legyen.

A KOREAI MŰSZAK MÉRLEGE

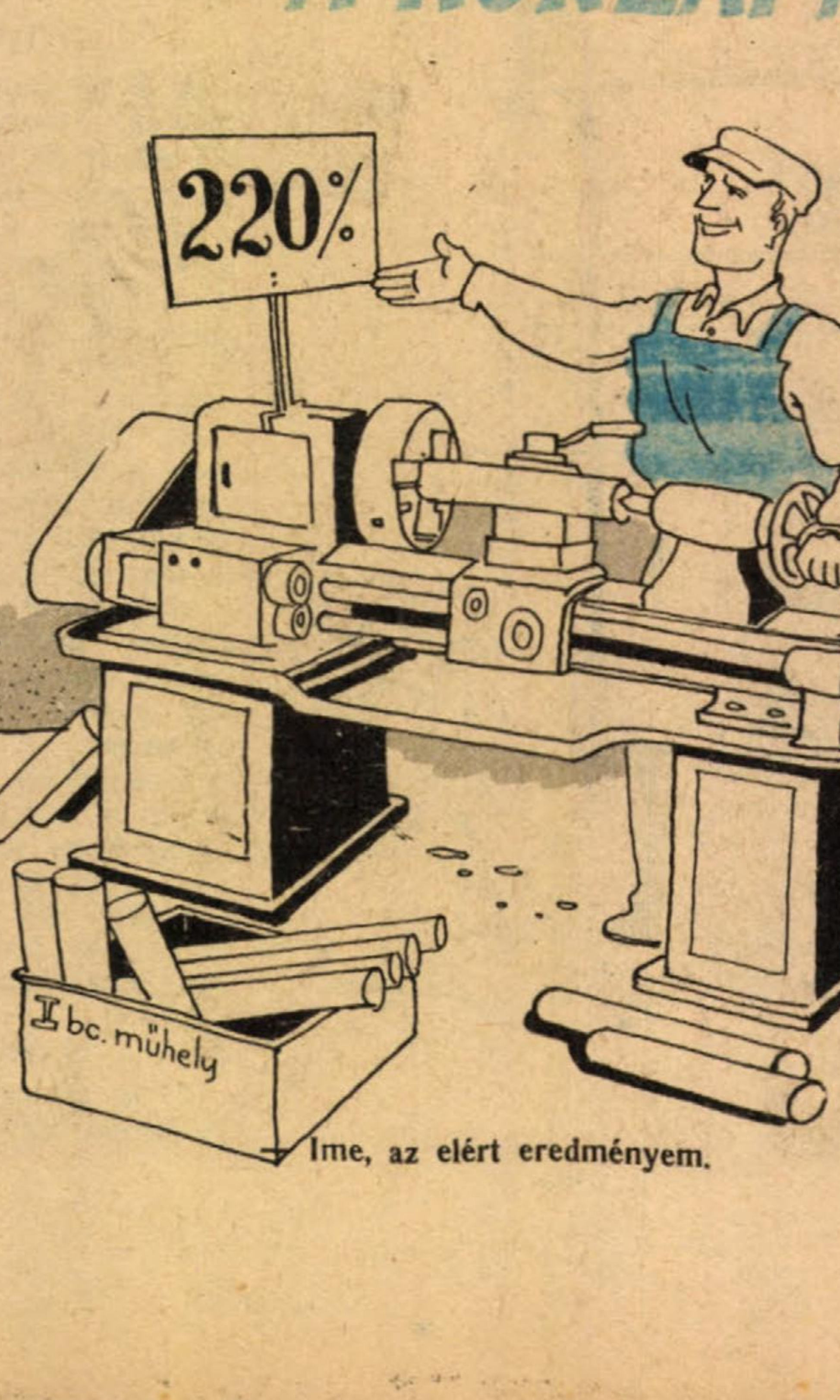

— Ime, az elért eredményem.

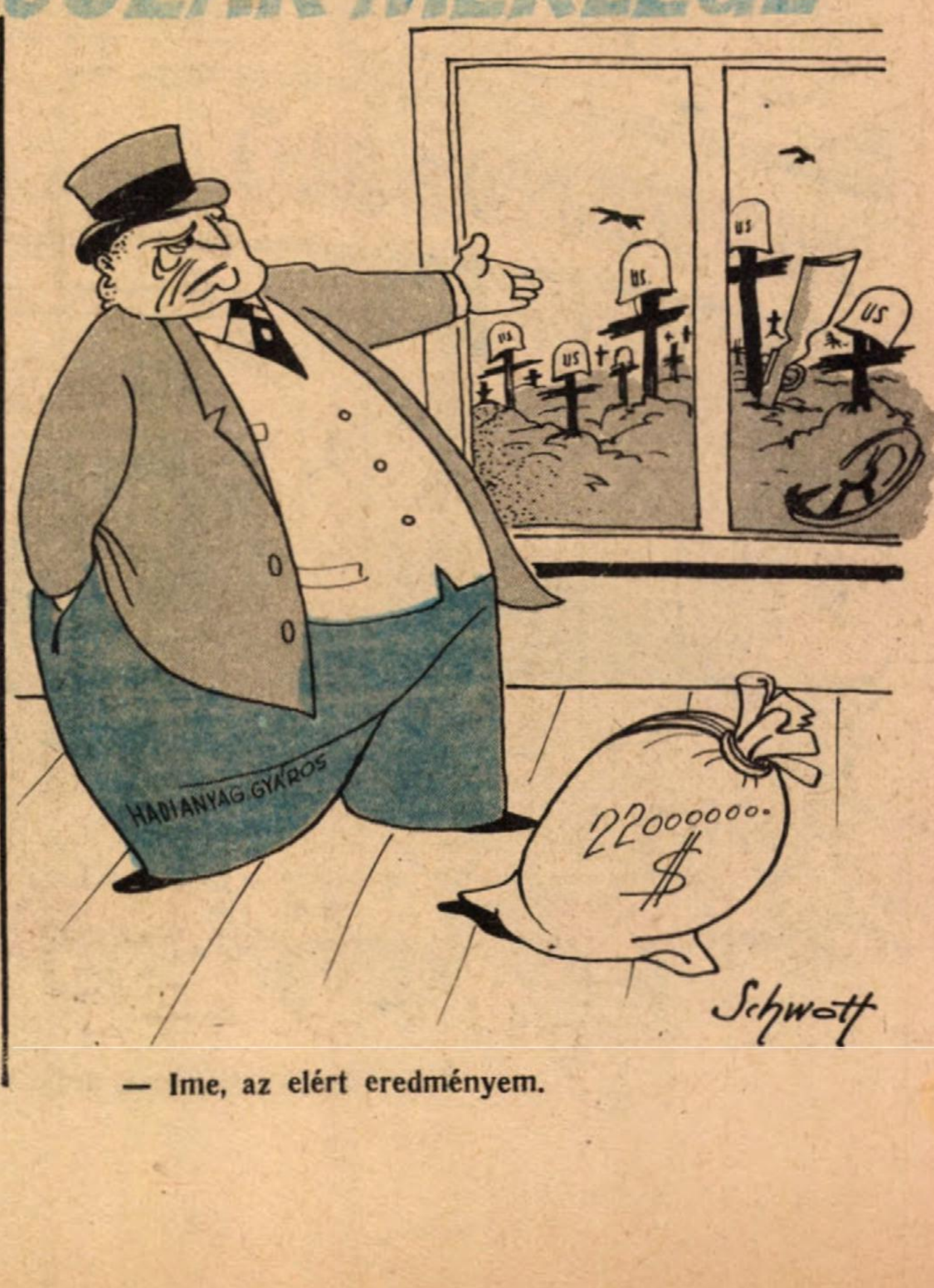

— Ime, az elért eredményem.

MORSE
MORSE
EZ MAGÁNAK NEM FRISS?
NEM BAJ, HA VALAMIVEL TÖBB LESZ?
ZÁRVA
CSAK EGY SÓSKIFLIT SZERETNÉK MÉG VENNI
KÉREK 10 DEKA SZALONNÁT
CSONT
MAGAS VÁSÁRLÁSI LÁZAM VAN
VÉKONYAN, VÁGJA ÉS HÁMOZZA IS MEG!
HA PARANCSOLJA MÉGIS RÁGOM!
MINEK ÖRÜL ZSIROS GAZDA?
LISZT
SIKERÜLT VISSZAVÁSÁROLNOM AMIT BESZOLGÁLTATTAM
KENYÉR
Ludas Matyi KÖZÉRT-je
KÉREK EGY SZEBB CIPÓT
MINEK, MIKOR ÚGY IS MEGESZI?
PSZT! LONDONBA EXPORTÁLJUK!
EZT A KONZERVET AKAROM A LEGALSÓ SORBÓL
KÉREK 10 DEKA SZALÁMIT
BÁLNAHÚS NEM IS VOLT!
AZ ÁRUT FOGDOSNI TILOS
REAKCI JÓSKA ÁRUHALMOZÓ URAT VÁRJÁK A KIJÁRATNÁL A HATÓSÁGOK
MORSE
NEM LEHET ÉPPEN RAJTA ÁLLOK
JEGESMEDVE ELFOGYOTT!
MIT CSODÁLKOZIK, SZEMÉLYESEN SZERETNÉM ELMONDANI!
PANASZ LÁDA
1. PÉNZTÁR
A VÁLLALATVEZETŐVEL BESZÉLHETEK?
20 FILLÉRREL NEM STIMMEL A KASSZA, TESSÉK A MÁSIKHOZ FÁRADNI!
NEM MŰKÖDIK
EZT CSOMAGOLJA BE!
HAL
MIRELITE
ÁRÚKIADÁS
KÉREM ITT VALAMI TÉVEDÉS VAN, ENGEM CSOMAGOLTAK BE PARIZER HELYETT
MOST NEM TUDOM KISZOLGÁLNI, MERT TRÉNINGRE KELL MENNEM
AZ UDVARIASSÁGI VERSENY GYŐZTESE
EDOSZ
100
TURISTALÁNC
2. PÉNZTÁR
MAGUK MIÉRT ÁLLNAK?
KIBŐVITÉS
AZÉRT, HOGY EGGYEL TÖBB SOR LEGYEN
NAGYON SAJNÁLOM CSAK IGY TUDOK VISSZAADNI A SZÁZASBÓL
ELVESZETT GYEREKEK
ELVESZETT FELNŐTTEK
Kajári

Ludas Matyi a Honvéd-utcai SZIKRA NYOMDÁ-ban

ÉLÜZEM

Hasznos tudnivaló

Lapunk, a Ludas Matyi megjelenése óta, tehát több mint öt esztendeje készül a Honvéd-utcai Szikra-nyomdában. Ilyenformán szerkesztőségünk a nyomdaüzemmel közeli rokonságot tart fenn. Ha ezen az üzemi oldalon több a rossz, mint a jó, éppen ennek a közeli rokonságnak tudható be és hogy Ludas Matyit senki se vádolhassa elfogultsággal, elsősorban a hibák után kutattunk.

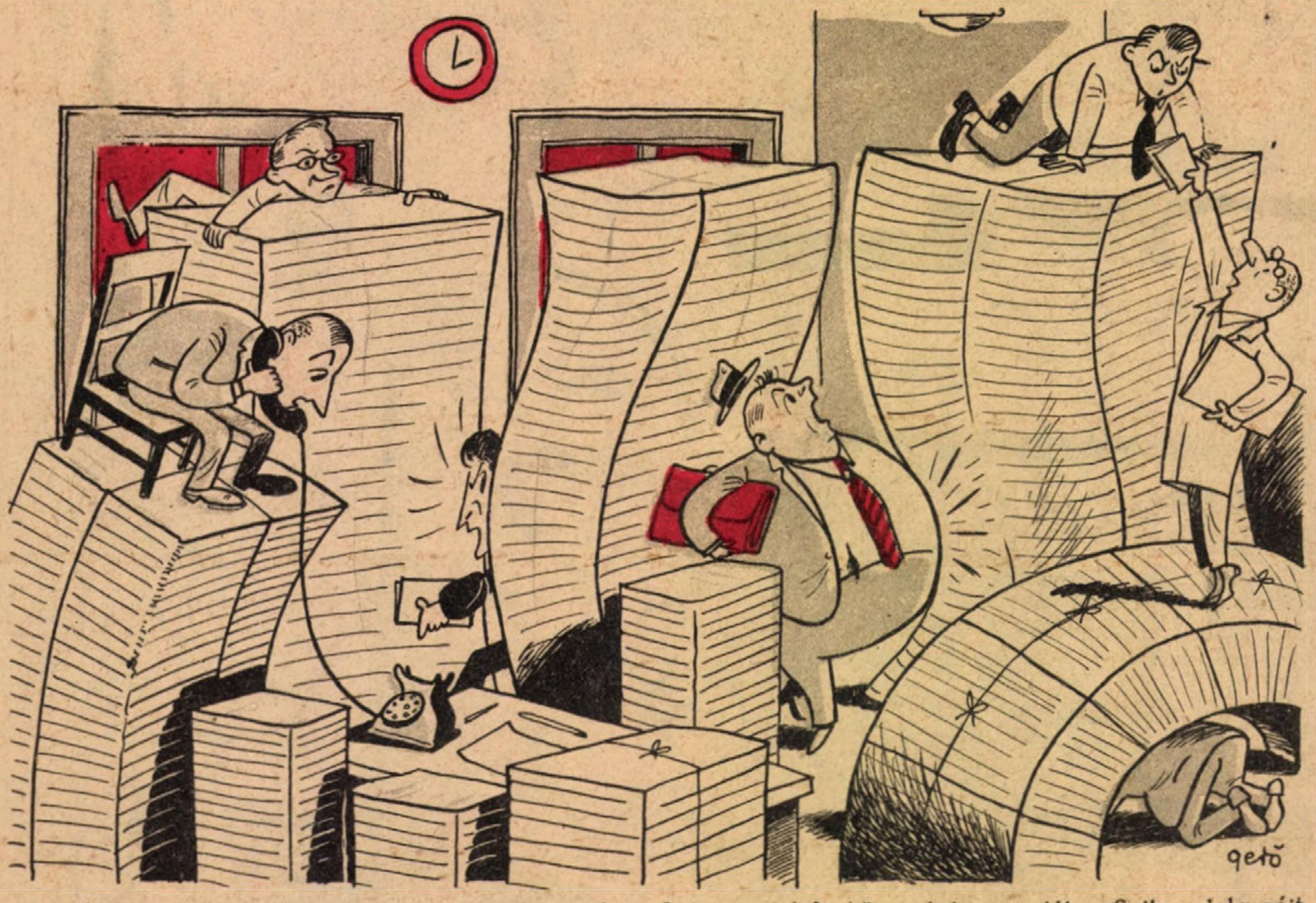

A Szikra dolgozói nyomják a telefonkönyveket. Sajnos a telefonkönyvek is nyomják a Szikra dolgozóit. A folyosón tornyosuló könyvhegyek a falhoz nyomják az arra járót, a velük való gond viszont Lengyel vállalatvezető elvtárs szívét nyomja.

Az ötéves terv végére azonban megszűnik minden gond: új épületek, kultúrtermek, remek gépek teszik majd a honvédutcai Szikra-nyomdát valóságos nyomda-paradicsommá.

Egy kultúrfelelős monológja

Kedves jó elvtársak, csak egy kis kultúr-fészert adjatok és kimozdítom sarkaiból a világot, vagy legalább is a honvédutcai Szikrát, de a kultúrgárdát minden esetre!

Mert hát a dolgozóink éhezik és szomjúhozzák a kultúrát, jószándékban és akaratban sincs hiány ... csak hát a hibák ... hát bizony azok is vannak szép számmal.

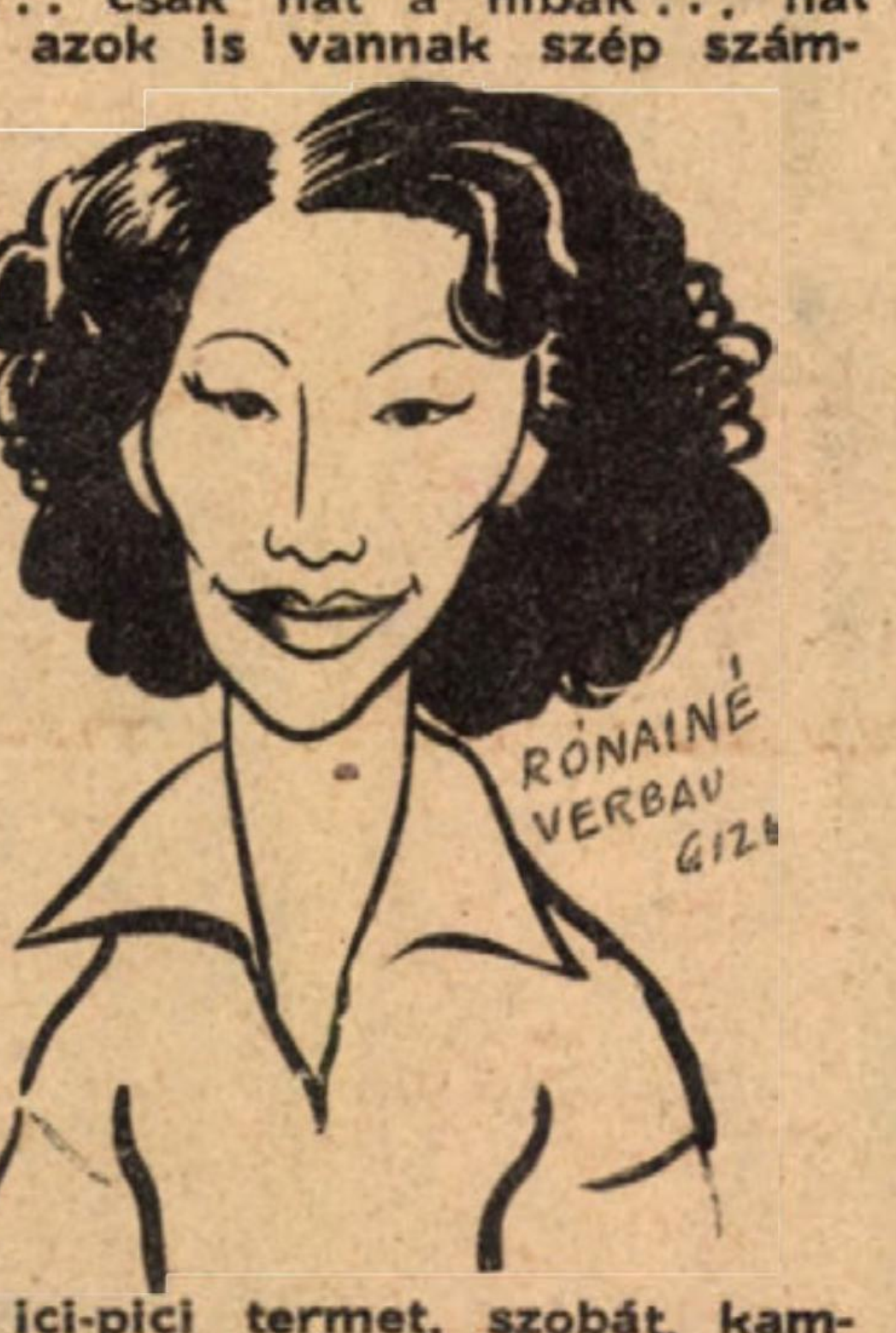

Egy ici-pici termet, szobát, kamrát, folyosót vagy mellékhelyiséget könyörgöm, — látjátok, milyen szerénnyé válik az ember a krónikus kultúrterem-hiány ötödik esztendejében?

Mert rendben van: amíg meleg az idő, ott a kies Szabadság-tér, elvégre ott is lehet kultúrát ápolgatni a virágágyak között, sőt még meg is lehet locsolgatni a Főkert gumislaugjával, csak egy kis jóakarat kell hozzá. Ha hideg van? Jó, jó ott a kazánház, de sajnos nem csak a kazánház van ott, hanem a szakszervezeti nap, nőnap, szeminárium, DISZ-gyűlés, aktíva-értekezlet, kisréteggyűlés, sírás-rívás és fogak csikorgatása. Hogy másutt? Észnél legyünk, hát lehet nálunk valahol akár csak egy gombostűt is leejteni?

Aztán itt van a dal-kar. Átlag havonta egyszer megszerveződik, ilyenkor a tagok lelkesedése a rotációs gépeket verdesi és mindenkit csak egy vágy gyötör: dalolni, dalolni, dalolni! Később jönnek a sürgős háztartási teendők, gyermeknevelési problémák, családi események és csak egy nem jön: az énekpróba.

Női tánccsoportunk is van ám. Ez arról nevezetes, hogy amíg hímnemű lény volt a táncoktató, addig a tündérkék ádáz belvillongások és intrikák közepette vállvetve utálgatták egymást a nagy férfiú kegyeiért vívott gigászi küzdelemben. Mióta viszont hasonnembeli az oktató, azóta minden megváltozott, csupán a belvillongás, az intrikák meg a kis útálkozások maradtak a régiek, — mert hát ezek nélkül egy női tánccsoport olyan sivár, mint egy pár virstli mustár nélkül.

Színjátszó csoportunk is komoly eredményeket tud felmutatni: Fennállása óta öt ifjú pár kötött házasságot a társulat tagjai közül. Ja, hogy a színjátszás? Hát izé ...

Könyvtár is van, miért ne lenne. Olvasni is szeretnek az elvtársak. Csakhogy azt mondják: minek olvassák el a könyveket a könyvtárból amikor ők maguk csinálják őket? Hiszen ívenként is remekül ki lehet olvasni — munka közben. Elvégre nem a hely és a körülmény a lényeg, hanem a kultúra.

Az pedig nálunk úgy dúl, mint télidőben az influenza. Vagy nem?

N. Z.

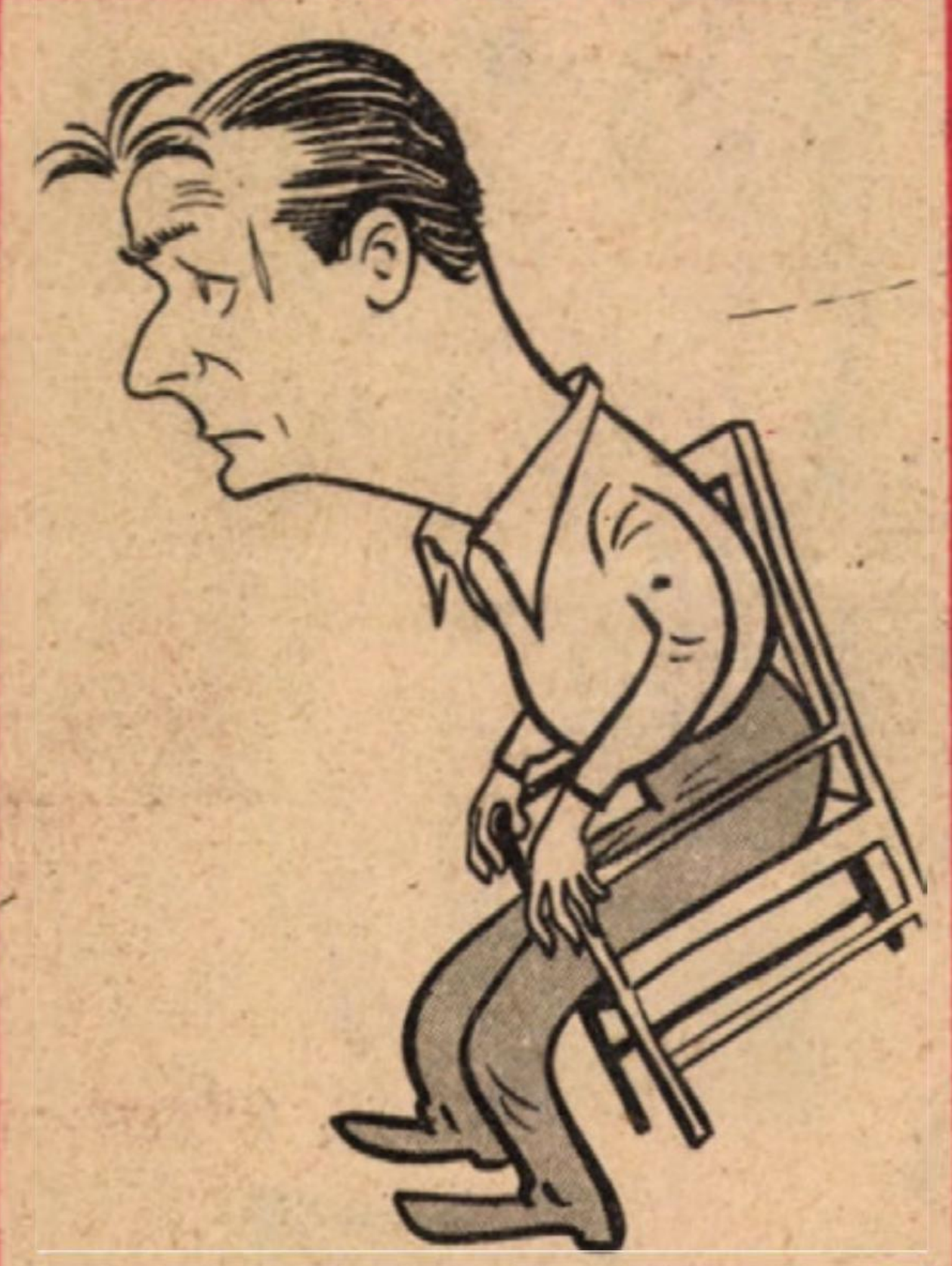

Jó nyelvek szerint az Ü.B.-titkár kicsit íróasztal mellől intézi a dolgokat.

Pedig ez nem is igaz, a képen is valahova siet intézkedni s a rajzoló véletlenül ragasztotta hozzá a széket, mert eredetileg a szobájába zárkózva akarta őt ábrázolni, amint éppen a telefonon keresztül megy le a műhelybe.

Ez a rajz mindössze arra akarja figyelmeztetni az Ü.B.-titkár elvtársat, hogy inkább a széktől és íróasztaltól szakadjon el, mint a tömegektől.

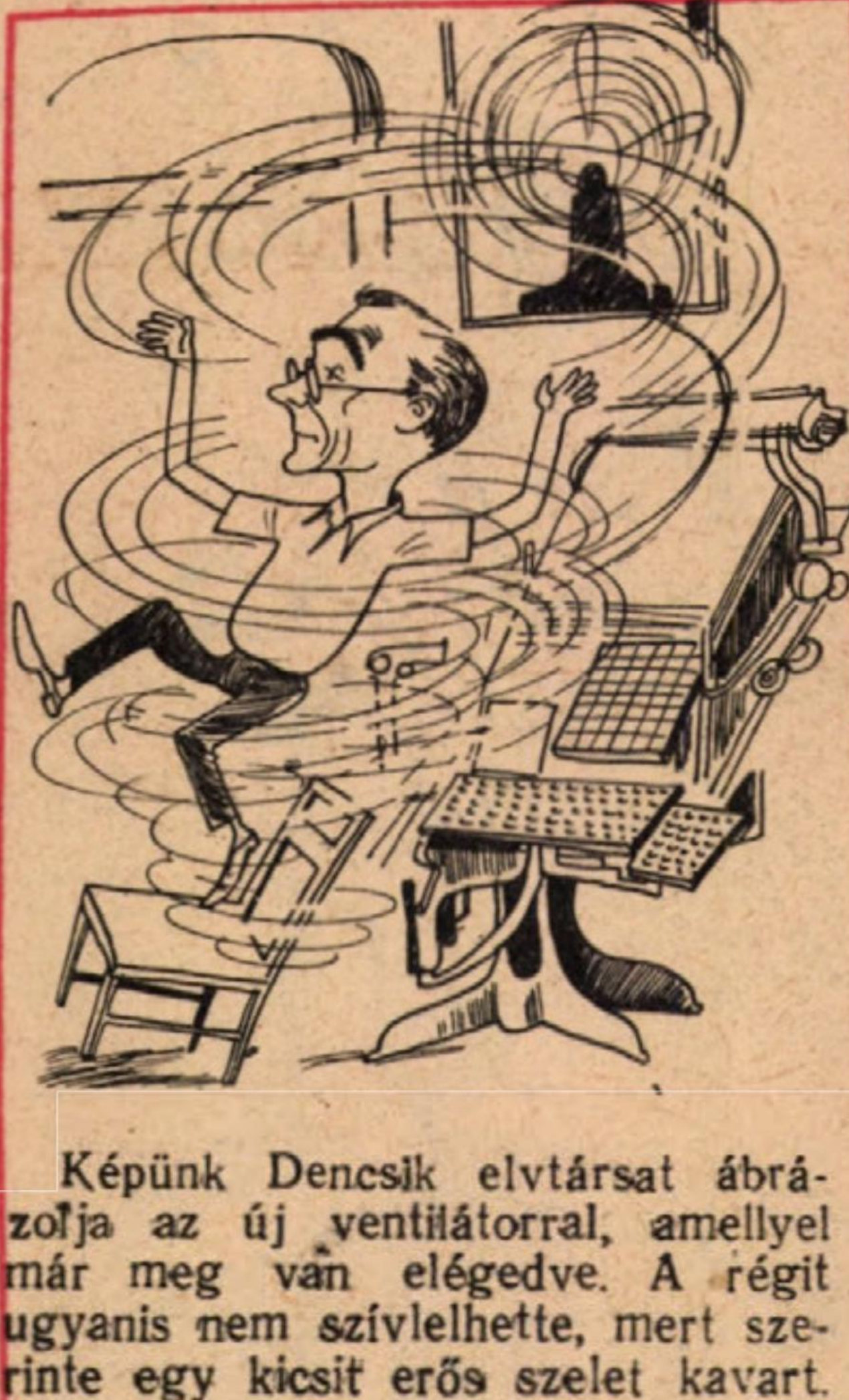

Képünk Dencsik elvtársat ábrázolja az új ventilátorral, amellyel már meg van elégedve. A régit ugyanis nem szívlelhette, mert szerinte egy kicsit erős szelet kavart.

A ceglédi földműves-szövetkezetnél tervezett látogatásunkat technikai okokból el kellett halasztanunk.

Pontosság ne hagyj el!

Nem lexikonból szedett meghatározás szerint pontosságnak azt a tényt nevezik, hogy az ember onnan sem késik el, ahova nem akar elmenni.

Vagyis az ember nemcsak társas lény, hanem pontos is, de itt a Szikrában egyesek a pontosságról úgy beszélnek, hogy az csak a királyok udvariassága s nem az elvtársak kötelessége.

Egyedül a szakszervezeti bizalmiak pontosak, főleg rosszpontosak, ugyanis feladatukat ma is pontosan ugyanolyan pontatlanul látják el, mint egy évvel ezelőtt.

Viszont nagymérvű pontatlanság mutatkozik a Párt tizes értekezletein. Általában reggel hétre van kitűzve az értekezlet, ahol a tizes bizalmi politikai eszmecserébe mélyed(ne) a tagokkal. Persze hét óra tízkor mélyedésről még szó sincs, legfeljebb mérgelődésbe mélyed a bizalmi elvtárs s ezt a ténykedést önmagával karöltve végzi.

Az is igaz, hogy van olyan tizes értekezlet, ahol hét óra tízkor már ketten-hárman segítenek mérgelődni a bizalminak, — ha én itt tudok lenni hét óra után ötre, ők is itt lehetnének hét óra előtt ötre.

Hét óra húszkor sor kerül a késők kifogásainak megválaszolására. A végleg elkésők írásos bizonyítékokat nyujtanak be hét tanú aláírásával, amely olyan hiteles, hogy a pontosan járó tagok nyáluk csorgatva fogadkoznak, — legközelebb ők is megpróbálják.

Persze az biztos, hogy nyáron szabadságolások miatt előfordulhat kimaradás s általában nyáron sok minden előfordul, amiről télen szó sem lehet, lévén a nyár nyár és nem tél.

Még szerencse, hogy a pártnapok látogatottsága örvendetes. A tagság egyharmada szinte mindig ott van s ha nincs ott, akkor ott van, ahol van.

S mindenki hozzá akar szólni, ami nagy szó, de a végén majdnem mindenki az akarásnál marad és bágyadtan figyelik a falon függő órát, — hogy pontosan távozhassanak, ha eljön az ideje.

Még jó, hogy a DISZ-tagságra nem lehet rosszat mondani, remekül termelnek, bár az egyik DISZ-gyűlés kezdetén csak három tag jelent meg, az is valami, különben is három a magyar igazság, egy a ráadás, tudniillik a titkárral együtt négyen voltak.

Ezek szerint a pontosság körül nincs is különösebb baj és ha még hozzáteszem, reggel se késnek többen, mint amennyien elkésnek, akkor mi a fenének kellett arról írni, hogy a pontosság körül bajok vannak.

Na de tetszenek emlékezni, én csak egyesekről írtam s több elvtársamat nem említettem, akik pontosak mindenütt, ahol kell.

Ezeket a pontatlan egyeseket pedig Maróti párttitkár-elvtárs, akit joggal „erőskezű" melléknévvel ruházott fel a közvélemény, annyira szívén viseli, hogy lassan-lassan csak rákapnak majd a kötelező pontosságra.

Ezekután bízhatunk, hogy hamarosan minden ponton azzal az eszményi pontossággal találkozunk, ami valóban méltó egy élüzem dolgozóihoz.

Egy „MHK"-zó naplójából

1949. február. Jelentkeztem az MHK-ra.
1949. május 15. Holnap próbázom.
1949. május 17. Tegnap kellett volna próbáznom.
1949. július 14. Na, majd jövőre jelentkezem az MHK-ra.
1950. március 18. Jelentkeztem az MHK-ra.
1950. május 16. Edzésre kéne menni.
1950. augusztus 10. Edzés nélkül nem próbázhatok.
1950. augusztus 21. Na majd jövőre jelentkezem az MHK-ra.

Jövő héten:
Ludas Matyi
az **ORION**
rádió és villamossági gyárban

DISZKÖTÉS

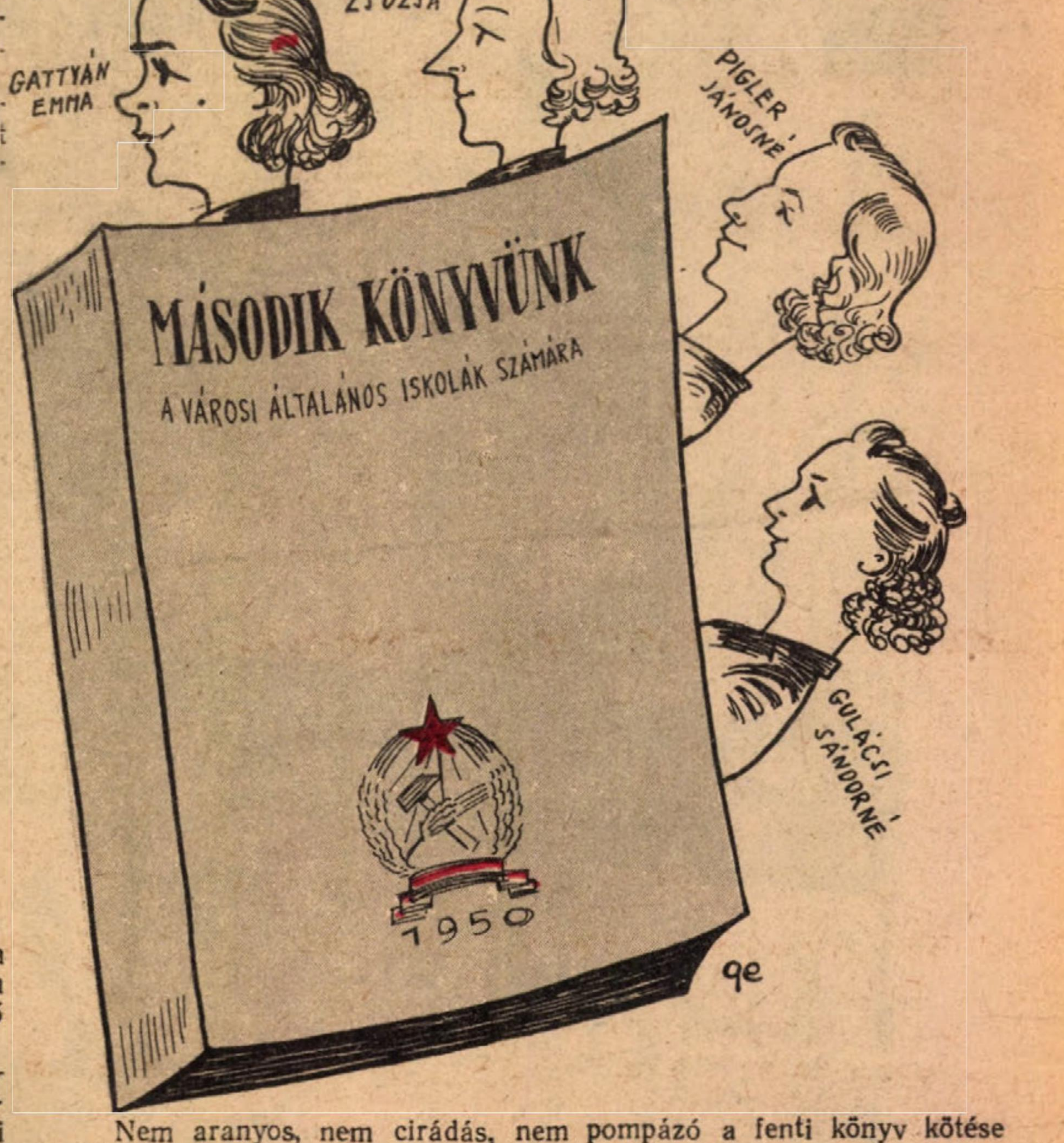

Nem aranyos, nem cirádás, nem pompázó a fenti könyv kötése s mégis díszkötés.

Ugyanis a könyvből kikandikáló négy DISZ-kislány kötötte ezt a könyvet s vele sokezer mását.

Mind a négyen méltó díszei a könyvkötészetnek s most már csak az a kérdés, mikor lesznek díszei a DISZ-vonalon végzett mozgalmi munkának is.

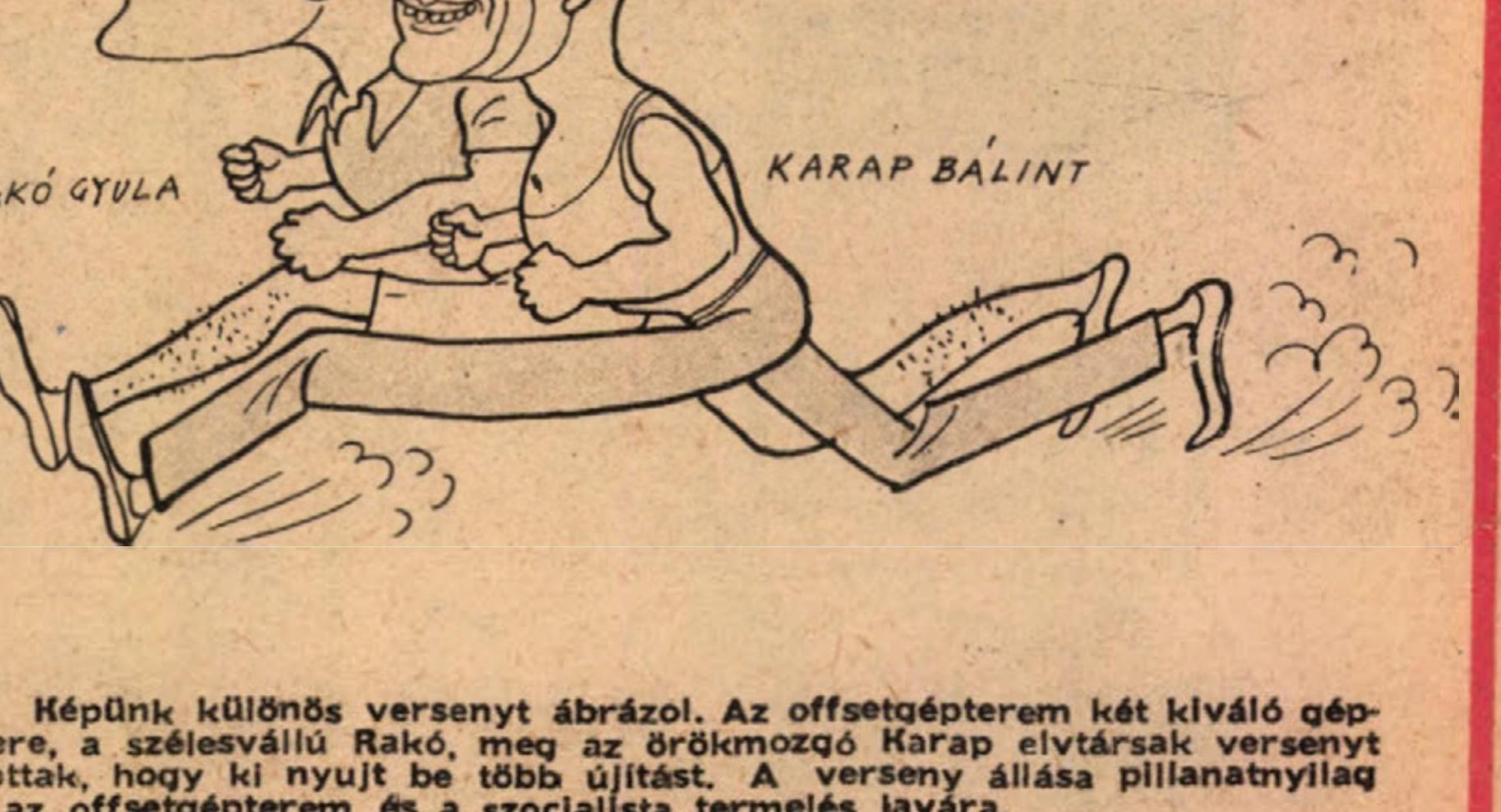

Képünk különös versenyt ábrázol. Az offsetgépterem két kiváló gépmestere, a szélesvállú Rakó, meg az örökmozgó Karap elvtársak versenyt indítottak, hogy ki nyujt be több újítást. A verseny állása pillanatnyilag 4 : 4 az offsetgépterem és a szocialista termelés javára.